

K J S

King James bibeln på svenska
[Apostlagärningarna]

Kapitel 1

1 *I* den tidigare skriften, O Teofilus, har jag skrivit om allt som Jesus började både att göra och undervisa,

2 Till den dag på vilken han blev upptagen, efter att han genom den Helige Anden hade givit befallningar till apostlarna som han hade valt:

3 För vilka han också visade sig levande efter sitt lidande genom många ofelbara bevis, varande sedd av dem *i* fyrtio dagar, och talande om de ting hörande till Guds rike:

4 Och, varande församlade tillsammans, befallde *han* dem att de inte skulle lämna Jerusalem, utan *han säger att de skulle* **invänta Faderns löfte, vilket, ni har hört av mig.**

5 **Ty Johannes döpte sannerligen med vatten; men ni skall bli döpta med den Helige Anden inte många dagar från nu.**

6 När de var församlade, frågade de därför honom, sägande, Herre, skall du *nu* i denna tid återupprätta riket åt Israel?

7 Och han sa till dem, **Det är inte er sak att veta tiderna eller stunderna, som Fadern har fastställt i sin makt.**

8 **Men ni skall få kraft, efter att den Helige Anden har kommit över er: och ni skall vara vittnen åt mig både i Jerusalem, och i hela Judeen, och i Samarien, och till jordens yttersta ände.**

9 Och när han hade talat dessa ting, medan de såg på, blev han upptagen; och ett moln tog upp honom ifrån deras åsyn.

10 Och medan de med fast blick tittade mot himlen när han for upp, se, *då* stod två män vid dem i vita kläder;

11 Vilka också sa, Ni Galileiska män, varför står ni tittande upp mot himlen? Denne samme Jesus, som är upptagen från er in till himlen, skall så komma på samma sätt som ni har sett honom fara upp till himlen.

12 Sedan återvände de till Jerusalem från det berg som kallas *Olivberget*, som ligger en sabbatsdags resa ifrån Jerusalem.

13 Och när de hade kommit in, gick de upp till ett rum på övre våningen, där också Petrus, och Jakob, och Johannes, och Andreas, Filippus, och Tomas, Bartolomeus, och Matteus, Jakob Alfeus *son*, och Simon Zeloten, och Judas Jakobs *bror* bodde.

14 Alla dessa fortsatte samstämmigt i åkallan och bön, tillsammans med kvinnorna, och Jesu mor Maria, och tillsammans med hans bröder.

15 Och i de dagarna stod Petrus upp ibland lärjungarna, och sa, (antalet personer samlade var omkring etthundratjugo,)

16 Män *och* bröder, den skrift behövde uppfyllas, som den Helige Anden genom Davids mun förut hade talat angående Judas, vilken var vägvisare åt dem som grep Jesus.

17 Ty han blev räknad med oss, och hade fått del av denna tjänst.

18 Nu köpte denne man en åker för onskans lön; och fallande framstupa, brast han sönder på mitten, och alla hans inälvor välldes ut.

19 Och detta blev känt för alla invånarna i Jerusalem; så att den åkern på deras eget språk kallas, Akeldama, det vill säga, Blodsåkern.

20 Ty det är skrivet i Psalmernas bok, Låt hans boplats bli öde, och låt ingen bo på den: och låt en annan ta hans ämbete.

21 Därför måste en ifrån dessa män som har följt med oss *under* hela den tid som Herren Jesus gick in och ut ibland oss,

22 *Med* början från Johannes dop, till den dag som han blev upptagen från oss, bli tillsatt till att vara ett vittne med oss till hans uppståndelse.

23 Och de utsåg två, Josef kallad Barsabbas, vars tillnamn var Justus, och Mattias.

24 Och de bad, och sa, Du, Herre, som känner alla *människors* hjärtan, visa vilken av dessa två du har valt,
25 Att han må ta del av denna tjänst och apostlaskap, som Judas genom överträdelse föll ifrån, att han skulle gå till sin plats.
26 Och de kastade sina lotter; och lotten föll på Mattias; och han blev räknad med de elva apostlarna.

Kapitel 2

1 Och när Pingstdagen var inne, var de alla i samklang på samma plats.
2 Och plötsligt kom ett dån från himlen såsom av en rusande stormvind, och den fyllde hela huset där de var sittande.
3 Och avdelade tungor liksom av eld visade sig för dem, och de satte sig på var och en av dem.
4 Och de blev alla fyllda med den Helige Anden, och började att tala med andra tungomål, såsom Anden gav dem att tala.
5 Och i Jerusalem fanns Judar boende, gudfruktiga män, ifrån varje nation under himlen.
6 När detta nu spreds ut, samlades folket, och var förvirrade, eftersom var man hörde dem talande på sitt eget språk.
7 Och de alla häpnade och förundrade sig, sägande till varandra, Se, är inte alla dessa som talar Galileer?
8 Och hur hör vi var man på vårt eget tungomål, där vi blev födda?
9 Parter, och Meder, och Elamiter, och de som bor i Mesopotamien, och i Judeen, och Kappadocien, i Pontus, och Asien,
10 Frygien, och Pamfylien, i Egypten, och i Libyens områden runt Cyrene, och främlingar från Rom, Judar och konvertiter,
11 Kreter och Araber, vi hör dem tala på våra *egna* tungomål om Guds underbara gärningar.
12 Och de alla förundrade sig, och var förbryllade, sägande till varandra, Vad

innebär detta?

13 Andra sa hånande, Dessa män är fulla på sött vin.
14 Men Petrus, stående tillsammans med de elva, höjde sin röst, och sa till dem, Ni män från Judeen, och alla *ni* som bor i Jerusalem, detta skall ni veta, och hör mina ord:
15 Ty dessa är inte berusade, som ni antar, ty det är *bara* den tredje timmen på dagen.
16 Utan detta är det som blev sagt genom profeten Joel;
17 Och det skall ske i de sista dagarna, säger Gud, Jag kommer utgjuta av min Ande på allt kött: och era söner och era döttrar skall profetera, och era unga män skall se syner, och era äldre män skall drömma drömmar:
18 Och på mina tjänare och på mina tjänarinnor kommer jag i de dagarna utgjuta av min Ande; och de skall profetera:
19 Och jag kommer visa under i himlen ovan, och tecken på jorden nedanför; blod, och eld, och dimma av rök:
20 Solen skall omvandlas till mörker, och månen till blod, innan Herrens stora och anmärkningsvärda dag kommer:
21 Och det skall ske, att vem än som ska åkalla Herrens namn skall bli räddad.
22 Ni Israels män, hör dessa ord; Jesus från Nasaret, en man bland er bekräftad av Gud genom mirakel och under och tecken, vilka Gud gjorde genom honom mitt ibland er, som ni också själva vet:
23 Honom, varande utlämnad enligt Guds bestämda rådslut och förutvetande, har ni tagit, och har genom laglösa händer korsfäst och mördat:
24 Vilken Gud har uppväckt, havande löst upp dödens vändor: eftersom det inte var möjligt att han skulle behållas av den.
25 Ty David talar om honom, Jag såg alltid Herren framför mig, ty han är på min högra sida, att jag inte skulle vackla:
26 Därför glädde sig mitt hjärta, och min

tunga blev glad; dessutom skall också mitt kött vila i hopp:

27 Eftersom du inte kommer lämna min själ i dödsriket, inte heller kommer du tillåta din Helige att se förruttelse.

28 Du har tillkännagivit livets vägar för mig; du skall med ditt ansikte fylla mig med glädje.

29 Män *och* bröder, låt mig tala fritt till er om patriarken David, att han både är död och begravnen, och hans grav finns bland oss till denna dag.

30 Alltså, varande en profet, och vetande att Gud hade lovat honom med en ed, att av hans länds frukt, efter köttet, skulle han resa upp Kristus att sitta på hans tron;

31 Seende detta innan talade han om Kristi uppståndelse, att hans själ inte blev lämnad i dödsriket, inte heller såg hans kött förruttelse.

32 Denne Jesus har Gud uppväckt, vilket vi alla är vittnen till.

33 Därför, varande upphöjd av Guds högra hand, och havande av Fadern mottagit löftet om den Helige Anden, har han utgjutit detta, som ni nu ser och hör.

34 Ty David har inte stigit upp till himlarna: utan han säger själv, Herren sa till min Herre, Sitt du på min högra sida,
35 Tills jag ska göra dina fiender till din fotpall.

36 Låt därför hela Israels hus med säkerhet veta, att Gud har gjort samme Jesus, som ni har korsfäst, *till* både Herre och Kristus.

37 När de nu hörde *detta*, blev de huggna i sitt hjärta, och sa till Petrus och till de andra apostlarna, Män *och* bröder, vad skall vi göra?

38 Då sa Petrus till dem, Ändra sinne, och bli döpta var och en av er i Jesu Kristi namn till befrielsen från synder, och ni skall ta emot den Helige Andes gåva.

39 Ty löftet är för er, och för era barn, och för alla som är långt borta, *ja för* så många som Herren vår Gud ska kalla.

40 Också med många andra ord vittnade

han och förmanade, sägande, Rädda er ifrån denna förvrängda generation.

41 De som då med glädje mottog hans ord blev döpta: och på denna dag tillades omkring tre tusen själar *till dem*.

42 Och de fortsatte ståndaktigt i apostlarnas doktrin och gemenskap, och i brödbrytelse, och i böner.

43 Och fruktan kom över varje själ: och många under och tecken gjordes genom apostlarna.

44 Och alla som trodde var tillsammans, och hade allting gemensamt;

45 Och sålde sina egendomar och ägodelar, och fördelade dem åt alla, efter vad var man hade behov av.

46 Och de, dagligen samstämmigt fortsättande i templet, och brytande bröd från hus till hus, åt sitt bröd med glädje och hjärtas enkelhet,

47 Prisande Gud, och havande gunst hos allt folket. Och Herren tillade dagligen till församlingen sådana som skulle bli räddade.

Kapitel 3

1 Nu gick Petrus och Johannes upp till templet tillsammans vid bönestunden, *varande* den nionde *timmen*.

2 Och en viss man, lam från sin mors livmoder, blev buren, vilken de dagligen lade vid den tempelpport som kallas *Sköna porten*, att *han kunde* be om allmosor från dem som gick in till templet;

3 Som seende Petrus och Johannes på väg att gå in i templet bad om en allmosa.

4 Och Petrus, fästade sina ögon på honom tillsammans med Johannes, sa, Se på oss.

5 Och han gav akt på dem, i förväntan att motta något av dem.

6 Då sa Petrus, Silver och guld har jag inte; men det som jag har skänker jag dig: I Jesu Kristi, Nasareens, namn stå upp och gå.

7 Och han tog honom vid högra handen,

och reste upp *honom*: och genast fick hans fötter och vrister styrka.

8 Och hoppande upp stod han, och gick, och gick in med dem i templet, gående, och hoppande, och prisande Gud.

9 Och allt folket såg honom gående och prisande Gud:

10 Och de kände igen att det var han som satt ner för allmosor vid Sköna porten till templet: och de blev fyllda av häpnad och förbluffelse över det som hade hänt honom.

11 Och medan den lame mannen som blev helad höll i Petrus och Johannes, sprang allt folket till dem i den pelarhall som kallas Solomons *pelarhall* under stor häpnad.

12 Och när Petrus såg *detta*, svarade han mot folket, Ni Israels män, varför förundrar ni er över detta? Eller varför tittar ni så på oss, som om vi av vår egen kraft eller *egen* helighet har fått denne man att gå?

13 Abrahams, och Isaks, och Jakobs Gud, våra fäders Gud, har förhärligat sin Son Jesus; vilken ni överlämnade, och honom förnekade ni inför Pilatus, när han var besluten att frige *honom*.

14 Men ni förnekade den Helige och Rättfärdige, och bad om att få en mördare skänkt åt er;

15 Och dödade livets Prins, vilken Gud har uppväckt från de döda; vilket vi är vittnen till.

16 Och hans namn, genom tro till hans namn, har gjort denne man stark, vilken ni ser och känner: ja, den tro som kommer av honom har givit honom denna fullkomliga hälsa i allas er åsyn.

17 Och nu, bröder, vet jag att ni gjorde *det* av okunnighet, liksom också era makthavare.

18 Men de ting, som Gud innan hade visat genom alla sina profeters mun, att Kristus skulle lida, har han så uppfyllt.

19 Ändra ni därför sinne, och bli konverterade, att era synder må utplånas,

då väckelsens tider ska komma från Herrens närvaro;

20 Och han ska sända Jesus Kristus, vilken tidigare blev predikad för er:

21 Vilken himlen måste motta tills tiderna för alla tings återupprättelse, som Gud har talat genom alla sina heliga profeters mun sedan världens begynnelse.

22 Ty Moses sa i sanning till fäderna, En profet skall Herren er Gud resa upp åt er från era bröder, lik mig; honom skall ni höra i alla ting vad än han ska säga till er.

23 Och det skall ske, *att* var själ, som inte ska höra den profeten, skall utrotas från folket.

24 Ja, och alla profeterna från Samuel och de som följde efter, så många som har talat, har likaså talat i förväg om dessa dagar.

25 Ni är profeternas barn, och av det förbund som Gud gjorde mot våra fäder, sägande till Abraham, Och i din säd skall alla slakten på jorden bli välsignade.

26 Till er först *har* Gud, havande uppväckt sin Son Jesus, sänt honom att välsigna er, i att vända bort var och en av er från era synder.

Kapitel 4

1 Och medan de talade till folket, kom prästerna, och templets befälhavare, och Sadduceerna över dem,

2 Varande bedrövade över att de undervisade folket, och genom Jesus predikade uppståndelsen från de döda.

3 Och de lade händerna på dem, och satte *dem* i häkte till nästa dag: ty det var nu kväll.

4 Men många av dem som hörde ordet trodde; och människens antal var omkring fem tusen.

5 Och det hände sig på morgonen, att deras makthavare, och äldste, och skriftlärda,

6 Och översteprästen Hannas, och Kaifas, och Johannes, och Alexander, och så

många som var av översteprästlig släkt, hade församlat sig i Jerusalem.

7 Och när de hade ställt fram dem i mitten, frågade de, Med vilken makt, eller i vilket namn, har ni gjort detta?

8 Då sa Petrus till dem, fylld av den Helige Anden, Ni makthavare över folket, och äldste i Israel,

9 Om vi denna dag blir utfrågade angående den goda gärning gjord mot den kraftlöse mannen, på vilket sätt han har blivit helad;

10 *Då* skall det vara känt för er alla, och för hela Israels folk, att i Jesu Kristi, Nasareens, namn, vilken ni korsfäste, vilken Gud uppväckte från de döda, *ja* av honom står denne man här helad framför er.

11 Denne är den sten som blev föraktad av er byggare, vilken har blivit huvudhörnet.

12 Inte heller finns det frälsning i någon annan: ty det finns inget annat namn under himlen givet bland människor, i vilket vi måste bli räddade.

13 När de nu såg frimodigheten i Petrus och Johannes, och märkte att de var olärda och okunniga män, häpnade de; och de kände igen dem, att de hade varit med Jesus.

14 Och seende den man som blev helad stående tillsammans med dem, kunde de inte säga något emot det.

15 Men när de hade befallt dem att gå ut ifrån rådet, rådgjorde de mellan sig,

16 Sägande, Vad skall vi göra med dessa män? Ty att ett märkbart mirakel verkligen har blivit gjort genom dem *är* uppenbart för alla de som bor i Jerusalem; och vi kan inte förneka *det*.

17 Men för att det inte ska sprida sig vidare bland folket, låt oss hota dem strängt, att de hädanefter inte *ska* tala till någon man i det namnet.

18 Och de kallade *in* dem, och befallde dem att inte tala alls, eller undervisa, i Jesu namn.

19 Men Petrus och Johannes svarade och sa till dem, Om det är rätt inför Gud att lyssna mer på er än på Gud, döm ni.

20 Ty vi kan inte annat än tala de ting som vi har sett och hört.

21 Så när de hade hotat dem ytterligare, släppte de dem, ej finnande något hur de skulle kunna straffa dem, med anledning av folket: ty alla *människor* ärade Gud för det som hade skett.

22 Ty den mannen var över fyrtio år gammal, på vilken detta helandemirakel blev visat.

23 Och varande frisläppta, gick de till sina egna, och berättade allt som översteprästerna och de äldste hade sagt till dem.

24 Och när de hörde det, höjde de i samstämmighet sin röst till Gud, och sa, Herre, du *är* Gud, som har skapat himmel, och jord, och havet, och allt som är i dem:

25 Som genom din tjänare Davids mun har sagt, Varför var hedningarna rasande, och varför inbillade sig folket fåfängliga ting?

26 Jordens kungar stod upp, och makthavarna var församlade emot Herren, och emot hans Kristus.

27 Ty i sanning var *de* församlade emot ditt heliga barn Jesus, som du har smort, både Herodes, och Pontius Pilatus, tillsammans med Hedningarna, och Israels folk,

28 Till att göra allt vad än din hand och ditt rådslut hade förutbestämt skulle ske.

29 Och nu, Herre, se till deras hot: och skänk till dina tjänare, att de med all frimodighet må tala ditt ord,

30 Genom att sträcka ut din hand till att hela; och att tecken och under må bli gjorda genom ditt heliga barns Jesu namn.

31 Och när de hade bett, skakades den plats där de var församlade; och de blev alla fyllda med den Helige Anden, och de talade Guds ord med frimodighet.

32 Och skaran av dem som trodde var ett hjärta och en själ: inte heller sa någon *av*

dem att något av de ting som han ägde var hans eget; utan de hade alla ting gemensamt.

33 Och med stor kraft gav apostlarna vittnesmål om Herren Jesu uppståndelse: och stor nåd var över dem alla.

34 Inte heller fanns det någon bland dem som led brist: ty så många som ägde mark eller hus sålde dem, och bar fram betalningen för det som såldes,

35 Och lade *den* för apostlarnas fötter: och man delade ut åt var man efter vad han behövde.

36 Och Joses, som av apostlarna kallades Barnabas, (vilket betyder, översatt, Tröstens son,) en Levit, från landet Cypern,

37 Havande mark, sålde *den*, och bar fram pengarna, och lade *dem* för apostlarnas fötter.

Kapitel 5

1 Men en viss man vid namn Ananias, sålde en egendom tillsammans med sin fru Safira,

2 Och tog undan *en del* av betalningen, hans fru varande också medveten *om det*, och bar fram en viss del, och lade *den* för apostlarnas fötter.

3 Men Petrus sa, Ananias, varför har Satan fyllt ditt hjärta till att ljuga för den Helige Anden, och till att hålla undan *en del* av betalningen för marken?

4 Medan den var kvar, var den inte din egen? Och efter att den blev såld, var det inte i din egen makt? Varför har du tänkt ut detta i ditt hjärta? Du har inte ljugit för människor, utan för Gud.

5 Och Ananias, hörande dessa ord, föll ner, och gav upp andan: och stor fruktan kom över alla dem som hörde dessa ting.

6 Och de unga männen stod upp, lindade honom, och bar ut *honom*, och begravde *honom*.

7 Och det var ungefär tre timmars mellanrum efteråt, när hans fru, ej

vetande vad som hade skett, kom in.

8 Och Petrus svarade henne, Säg mig huruvida ni sålde marken för så mycket? Och hon sa, Ja, för så mycket.

9 Då sa Petrus till henne, Hur kommer det sig att ni har samtyckt till att fresta Herrens Ande? Se, deras fötter som har begravt din make *är* vid dörren, och *de* skall bära ut dig.

10 Då föll hon genast ner vid hans fötter, och gav upp andan: och de unga männen kom in, och fann henne död, och, bärande *henne*, begravde *de* henne vid hennes make.

11 Och stor fruktan kom över hela församlingen, och över så många som hörde detta.

12 Och genom apostlarnas händer gjordes många tecken och under bland folket; (och de var alla samstämmigt i Solomons pelarhall.

13 Och av de andra vågade ingen man sluta sig till dem: men folket prisade dem.

14 Och ännu fler troende adderades till Herren, skaror av både män och kvinnor.)

15 Så att de bar ut de sjuka på gatorna, och lade dem på bäddar och madrasser, att Petrus skugga åtminstone skulle kunna överskugga några av dem *när han* passerade förbi.

16 En folkskara kom också till Jerusalem *från* städerna runt omkring, hämtande sjuka, och de som var plågade av orena andar: och de blev helade varenda en.

17 Då stod översteprästen upp, och alla de som var med honom, (vilka är Sadduceernas sekt,) och var fyllda av nitälskan,

18 Och lade sina händer på apostlarna, och satte dem i det allmänna fängelset.

19 Men om natten öppnade Herrens ängel fängelsets dörrar, och förde ut dem, och sa,

20 Gå, ställ er i templet och tala till folket alla detta livets ord.

21 Och när de hörde *detta*, gick de tidigt på morgonen in till templet, och

undervisade. Och översteprästen kom, och de som var med honom, och kallade samman rådet, och alla Israels barns äldste, och sände till fängelset för att hämta dem.

22 Men när rättstjänarna kom, och inte fann dem i fängelset, återvände de, och berättade,

23 Sägande, Sannerligen fann vi fängelset stängt, *och* med full säkerhet, och vakterna stående framför dörrarna utanför: men när vi hade öppnat, fann vi ingen därinne.

24 När nu översteprästen och templet befälhavare och översteprästerna hörde dessa ting, blev de villrådiga angående dem, vart detta skulle växa.

25 Då kom en och berättade för dem, sägande, Se, de män som ni satte i fängelse står i templet, och undervisar folket.

26 Då gick befälhavaren med rättstjänarna, och hämtade dem utan våld: ty de fruktade folket, att de inte skulle ha blivit stenade.

27 Och när de hade hämtat dem, ställde de *dem* framför rådet: och översteprästen frågade dem,

28 Sägande, Befalldes vi inte er strängt att ni inte skulle undervisa i det namnet? Och, se, ni har fyllt Jerusalem med er doktrin, och avser att bringa den mannens blod över oss.

29 Då svarade Petrus och de *andra* apostlarna och sa, Vi bör lyda Gud hellre än människor.

30 Våra faders Gud uppväckte Jesus, vilken ni mördade och hängde på ett trä.

31 Honom har Gud upphöjt med sin högra hand *till att vara* Prins och en Räddare, till att ge sinnesändring åt Israel, och förlåtelse för synder.

32 Och vi är hans vittnen till dessa ting; och också den Helige Anden, som Gud har givit till dem som lyder honom.

33 När de hörde *detta*, blev de ursinniga, och rådgjorde om att döda dem.

34 Då ställde sig en upp i rådet, en Farisé, vid namn Gamaliel, en lärare i lagen, ansedd ibland allt folket, och *han* befalldes att föra ut apostlarna en kort stund;

35 Och sa till dem, Ni Israels män, se er för, vad ni avser att göra beträffande dessa män.

36 Ty innan dessa dagar framträdde Teudas, själv skrytande om att vara någon; vilken ett antal män, ungefär fyrahundra, slöt sig till: vilken blev dödad; och alla, så många som lydde honom, blev skingrade, och blev till inget.

37 Efter den mannen framträdde Judas från Galileen, under skattskrivningens dagar, och drog iväg mycket folk efter sig: också han förgicks; och alla, *ja* så många som lydde honom, blev upplösta.

38 Och nu säger jag till er, Håll er borta från dessa män, och låt dem vara: ty om detta rådslut eller detta verk skulle vara av människor, *så* kommer det göras om intet: 39 Men om det är av Gud, kan ni inte rasera det; att ni inte till och med kanske ska befinnas strida emot Gud.

40 Och de samtyckte med honom: och när de hade kallat på apostlarna, och slagit *dem*, befalldes de att de inte skulle tala i Jesu namn, och släppte dem.

41 Och de gick iväg från rådets närvaro, i glädje över att de blev räknade värdiga att utstå vanära för hans namn.

42 Och de upphörde inte att dagligen, i templet, och i varje hus, undervisa och predika Jesus Kristus.

Kapitel 6

1 Och i dessa dagar, när lärjungarnas antal förökades, uppstod klagomål bland de Grekiska judarna mot Hebreerna, eftersom deras änkor blev förbisedda vid den dagliga utdelningen.

2 Då kallade de tolv *till sig* lärjungaskaran, och sa, Det är inte rimligt att vi skulle lämna bakom Guds ord, för att tjäna *vid* bord.

3 Därför, bröder, skall ni utse sju män bland er med gott vittnesbörd, fulla av den Helige Anden och visdom, vilka vi må tillsätta över denna syssla.

4 Men vi skall ihärdigt hänge oss åt bön, och åt ordets tjänst.

5 Och det talet behagade hela skaran: och de valde Stefanus, en man full av tro och av den Helige Anden, och Filippus, och Prokorus, och Nikanor, och Timon, och Parmenas, och Nikolaus, en konvertit från Antiokia:

6 Dessa ställde de framför apostlarna: och när de hade bätt, lade de *sina* händer på dem.

7 Och Guds ord växte; och lärjungarnas antal förökades väldeligen i Jerusalem; och en stor grupp av prästerna var tron lydiga.

8 Och Stefanus, full av tro och kraft, gjorde stora under och mirakel bland folket.

9 Då framträdde vissa från den synagoga som kallas Libertinernas *synagoga*, och Cyrener, och Alexandriner, och dem från Cilicien och från Asien, diskuterande med Stefanus.

10 Och de förmådde inte att stå emot den visdom och den ande varmed han talade.

11 Då konspirerade de ihop män, som sa, Vi har hört honom tala hädiska ord mot Moses, och *mot* Gud.

12 Och de hetsade upp folket, och de äldste, och de skriftlärdade, och kom över *honom*, och grep honom, och förde *honom* till rådet,

13 Och ställde fram falska vittnen, som sa, Denne man slutar inte att tala hädiska ord mot denna heliga plats, och *mot* lagen:

14 Ty vi har hört honom säga, att denne Jesus från Nasaret kommer rasera den här platsen, och skall förändra de bestämmelser som Moses överlämnade till oss.

15 Och alla som satt i rådet, fästade sina blickar på honom, såg att hans ansikte var

såsom en ängels ansikte.

Kapitel 7

1 Då sa översteprästen, Är det så?

2 Och han sa, Män, bröder, och fäder, hör på; Härlighetens Gud visade sig för vår fader Abraham, när han var i Mesopotamien, innan han bosatte sig i Charran,

3 Och sa till honom, Ge dig av från ditt land, och från din släkt, och kom in till det land som jag ska visa dig.

4 Då gick han ut från Kaldeernas land, och bosatte sig i Charran: och därifrån, när hans far var död, förflyttade han honom till detta land, i vilket ni nu bor.

5 Och han gav honom ingen arvedel i det, nej, inte *ens* att ställa sin fot på: dock lovade han att han skulle ge det åt honom till besittning, och åt hans säd efter honom, när han *ännu* inget barn hade.

6 Och Gud talade så här, Att hans säd skulle vistas i ett främmande land; och att de skulle förslava dem, och förtrycka dem i 400 år.

7 Och den nation som de ska vara förslavade under kommer jag döma, sa Gud: och efter det skall de komma ut, och tjäna mig på denna plats.

8 Och han gav honom omskärelsens förbund: och Abraham födde så Isak, och omskar honom den åttonde dagen; och Isak födde Jakob; och Jakob födde de tolv patriarkerna.

9 Och i avundsjuka sålde patriarkerna Josef till Egypten: men Gud var med honom,

10 Och räddade honom ur alla hans trångmål, och gav honom välvilja och visdom inför Farao, Egyptens kung; och han gjorde honom till guvernör över Egypten och *över* hela sitt hus.

11 Nu kom det en hungersnöd över hela Egyptens land och Kanaan, och ett stort nödläge: och våra fäder fann ingen mat.

12 Men när Jakob hörde att det fanns säd i

Egypten, skickade han först ut våra fäder.

13 Och vid den andra *gången* gav Josef sig till känna för sina bröder; och Josefs släktingar blev kända för Faraos.

14 Sedan skickade Josef ut, och kallade till *sig* sin far Jakob, och hela sin släkt, sjuttiofem själar.

15 Så Jakob for ner till Egypten, och dog, han, och våra fäder,

16 Och blev överförda till Sykem, och lagda i den grav som Abraham köpte för en summa pengar av sönerna till Emmor, Sykems *fader*.

17 Men när löftets tid närmade sig, som Gud hade lovat Abraham, *så* växte och förökades folket i Egypten,

18 Tills en annan kung framträdde, som inte kände Josef.

19 Densamme var lömsk mot vårt folk, och behandlade våra fäder illa, så att de lämnade ut sina unga barn, att de inte skulle leva.

20 I denna tid blev Moses född, och var överträffande vacker, och fostrades i sin fars hus *i* tre månader:

21 Och när han blev utlämnad, tog Faraos dotter upp honom, och födde upp honom till sin egen son.

22 Och Moses blev undervisad i all Egyptiernas visdom, och blev mäktig i ord och i gärningar.

23 Och när han var fyrtio år fyllda, kom det in till hans hjärta att besöka sina bröder, Israels barn.

24 Och när han såg en *av dem* lida orätt, försvarade han *honom*, och hämnades honom som blev trakasserad, och slog Egyptiern:

25 Ty han trodde att hans bröder skulle förstå hur Gud genom hans hand skulle rädda dem: men de förstod inte.

26 Och nästa dag visade han sig för dem medan de grälade, och ville förlika dem igen, sägande, Herrar, ni är bröder; varför gör ni varandra illa?

27 Men han som gjorde orätt mot sin nästa stötte undan honom, sägande, Vem

har gjort dig till hövding och domare över oss?

28 Vill du döda mig, såsom du dödade Egyptiern igår?

29 Sedan flydde Moses vid detta tal, och blev en främling i Madians land, där han födde två söner.

30 Och när fyrtio år hade gått, visade sig en Herrens ängel för honom i en eldslåga i en buske i ödemarken vid Sinai berg.

31 När Moses såg *det*, häpnade han vid synen: och när han närmade sig för att se, kom Herrens röst till honom,

32 Sägande, Jag är dina faders Gud, Abrahams Gud, och Isaks Gud, och Jakobs Gud. Då bävade Moses, och vågade inte titta.

33 Sedan sa Herren till honom, Tag av dig dina skor från dina fötter: ty platsen där du står är helig mark.

34 Jag har sett, jag har sett mitt folks elände, som är i Egypten, och jag har hört deras suckan, och har kommit ner för att rädda dem. Och kom nu, jag kommer sända dig till Egypten.

35 Denne Moses som de avvisade, sägande, Vem gjorde dig *till* hövding och domare? Densamme sände Gud, genom ängelns hand som visade sig för honom i busken, *till att vara* en hövding och en räddare.

36 Han hämtade ut dem, efter att han hade visat under och tecken i Egyptens land, och i Röda havet, och i ödemarken *i* fyrtio år.

37 Denne är den Moses, som sa till Israels barn, En profet kommer Herren er Gud resa upp åt er från era bröder, lik mig; honom kommer ni höra.

38 Denne är han, som i församlingen i ödemarken var med ängeln som talade till honom på Sinai berg, och *var med* våra fäder: vilken mottog de levande orden till att ge åt oss:

39 Vilken våra fäder inte ville lyda, utan stötte bort *honom* från sig, och vände i sina hjärtan tillbaka till Egypten,

40 Sägande till Aron, Gör oss gudar till att gå framför oss: ty den där Moses, som förde ut oss ur Egyptens land, vi vet inte vad som har blivit av honom.

41 Och de gjorde en kalv i de dagarna, och bar fram offer till avguden, och gladde sig i sina egna händers verk.

42 Då vände sig Gud bort, och utlämnade dem till att dyrka himlens härskara; såsom det är skrivet i profeternas bok, O ni Israels hus, har ni burit fram slaktdjur och offer åt mig under fyrtio år i ödemarken?

43 Ja, ni bar Moloks tabernakel, och er gud Remfans stjärna, figurer som ni gjorde för att tillbe dem: och jag kommer föra bort er bortom Babylon.

44 Våra fäder hade vittnesmålets tabernakel i ödemarken, såsom han hade bestämt, talande till Moses, att han skulle göra det enligt den förebild som han hade sett.

45 Vilket också våra fäder som kom efter förde in med Josua in till Hedningarnas besittning, vilka Gud drev ut inför våra faders ansikte, till Davids dagar;

46 Vilken fann favör inför Gud, och bad om att finna ett tabernakel för Jakobs Gud.

47 Men Solomon byggde honom ett hus.

48 Likväl bor inte den allra Högste i tempel gjorda med händer; som profeten säger,

49 Himlen är min tron, och jorden min fotpall: vad för ett hus skall ni bygga mig? säger Herren: eller vilken är min viloplats?

50 Har inte min hand gjort alla dessa ting?

51 Ni hårdnackade och oomskurna till hjärta och öron, ni opponerar er alltid den Helige Anden: såsom era fäder gjorde, så gör också ni.

52 Vilken av profeterna har era fäder inte förföljt? Och de har dödat dem som förut berättade om den Rättfärdiges ankomst; vilkens förrädare och mördare ni nu har blivit:

53 Som har fått lagen genom änglars

förmedling, och har inte hållit fast vid den.

54 När de hörde dessa ting, blev de huggna i hjärtat, och de bet ihop tänderna mot honom.

55 Men han, varande full av den Helige Anden, såg med fast blick upp mot himlen, och såg Guds härlighet, och Jesus stående på Guds högra sida,

56 Och sa, Se, jag ser himlarna öppnade, och Människosonen stående på Guds högra sida.

57 Då skrek de med hög röst, och höll för sina öron, och sprang i samklang på honom,

58 Och kastade ut honom ur staden, och stenade honom: och vittnena lade av sina kläder vid en ung mans fötter, vars namn var Saulus.

59 Och de stenade Stefanus, åkallande, och sägande, Herre Jesus, ta emot min ande.

60 Och han föll ner på knä, och ropade med hög röst, Herre, tillräkna dem inte denna synd. Och när han hade sagt detta, somnade han in.

Kapitel 8

1 Och Saulus var samtyckande till hans död. Och vid den tiden skedde en stor förföljelse mot församlingen som var i Jerusalem; och de blev alla skingrade över Judeens och Samariens områden, utom apostlarna.

2 Och Gudfruktiga män bar Stefanus till hans grav, och höll stor dödsklagan över honom.

3 Angående Saulus, så fördärvade han församlingen, gående in till varje hus, och dragande med sig män och kvinnor överlämnade han dem till fångelse.

4 Följaktligen gick de som var skingrade omkring överallt predikande ordet.

5 Då gick Filippus ner till Samariens stad, och predikade Kristus för dem.

6 Och folket gav samstämmigt akt på de

ting som Filippus talade, hörande och seende de mirakel som han gjorde.

7 Ty orena andar, skrikande med hög röst, kom ut ur många som var besatta: och många invalida, och som var lama, blev helade.

8 Och det blev stor glädje i den staden.

9 Men det fanns en viss man, vid namn Simon, som tidigare i samma stad bedrev trolldom, och charmade Samariens folk, sägande om sig att *han* var något stort:

10 Vilken de alla gav akt på, från den minste till den störste, sägande, Den mannen är Guds stora kraft.

11 Och honom hade de anseende till, eftersom han under lång tid hade charmat dem med trolldom.

12 Men när de trodde Filippus, predikande tingen om Guds rike, och Jesu Kristi namn, *så* blev de döpta, både män och kvinnor.

13 Då trodde också Simon själv: och när han var döpt, fortsatte han med Filippus, och häpnade, seende de mirakel och tecken som blev gjorda.

14 När nu apostlarna som var i Jerusalem hörde att Samarien hade mottagit Guds ord, sände de Petrus och Johannes till dem:

15 Vilka, när de hade kommit ner, bad för dem, att de skulle få den Helige Anden:

16 (Ty ännu hade han inte fallit på någon av dem: de var enbart döpta i Herren Jesu namn.)

17 Sedan lade de *sina* händer på dem, och de fick den Helige Anden.

18 Och när Simon såg att den Helige Anden blev given genom apostlarnas påläggning, bjöd han dem pengar,

19 Sägande, Ge också mig denna makt, att vem än jag ska lägga händer på, *så* ska han motta den Helige Anden.

20 Men Petrus sa till honom, Må dina pengar förgås med dig, ty du har tänkt att Guds gåva kan köpas för pengar.

21 Du har varken del eller lott i denna sak: ty ditt hjärta är inte rätt inför Gud.

22 Ändra därför sinne ifrån denna din ondska, och be Gud, om kanske denna din hjärtas tanke må förlåtas dig.

23 Ty jag ser att du är i bitterhetens galla, och *i* missgärningens boja.

24 Då svarade Simon, och sa, Be ni till Herren för mig, att inget av dessa ting som ni har talat ska komma över mig.

25 Och de, när de hade vittnat och predikat Herrens ord, återvände *de* till Jerusalem, och predikade evangeliet i många Samaritiska byar.

26 Och Herrens ängel talade till Filippus, sägande, Stå upp, och gå söderut till den väg som går ner ifrån Jerusalem till Gaza, som är öken.

27 Och han stod upp och gick: och, se, en Etiopisk man, en eunuck med stor auktoritet under Etiopiernas drottning Kandace, vilken hade hand om all hennes skatt, och hade kommit till Jerusalem för att tillbe,

28 Var *nu* på väg hem, och sittande i sin vagn läste *han* profeten Jesaja.

29 Då sa Anden till Filippus, Gå fram, och slut dig till den vagnen.

30 Och Filippus sprang dit till *honom*, och hörde honom läsa profeten Jesaja, och sa, Förstår du vad du läser?

31 Och han sa, Hur kan jag, om inte någon man skulle vägleda mig? Och han bad Filippus att han skulle komma upp och sitta med honom.

32 Det skriftstället som han läste var detta, Han blev ledd som ett får till slakten; och likt ett stumt lamm inför sin klippare, så öppnade han inte sin mun:

33 I hans förnedring blev hans dom borttagen: och vem skall beskriva hans generation? Ty hans liv är borttaget från jorden.

34 Och eunucken svarade Filippus, och sa, Jag ber dig, om vem talar profeten detta? Om sig själv, eller om någon annan man?

35 Då öppnade Filippus sin mun, och började vid samma skrift, och predikade

Jesus för honom.

36 Och medan de färdades på vägen, kom de till ett visst vatten: och eunucken sa, Se, *här är* vatten; vad hindrar mig att bli döpt?

37 Och Filippus sa, Om du tror med hela ditt hjärta, må du. Och han svarade och sa, Jag tror att Jesus Kristus är Guds Son.

38 Och han befallde att stanna vagnen: och de gick båda ner i vattnet, både Filippus och eunucken; och han döpte honom.

39 Och när de hade kommit upp ur vattnet, drog Herrens Ande iväg Filippus, att eunucken inte såg honom längre: och han for vidare på sin väg i glädje.

40 Men Filippus blev funnen i Azotus: och han predikade i alla städerna, passerande förbi, tills han kom till Cesarea.

Kapitel 9

1 Och Saulus, fortfarande utandande hot och mord mot Herrens lärjungar, gick till översteprästen,

2 Och bad av honom brev till Damaskus, till synagogorna, att, om han skulle finna någon tillhörande den vägen, vare sig de var män eller kvinnor, *så* skulle han kunna föra dem bundna till Jerusalem.

3 Och medan han reste, närmade han sig Damaskus: och plötsligt sken ett ljus från himlen runt omkring honom:

4 Och han föll till marken, och hörde en röst sägande till honom, **Saul, Saul, varför förföljer du mig?**

5 Och han sa, Vem är du, Herre? Och Herren sa, **Jag är Jesus som du förföljer: det är hårt för dig att sparka mot pikstaven.**

6 Och bävande och förbluffad sa han, Herre, vad vill du ha mig göra? Och Herren *sa* till honom, **Stå upp, och gå in till staden, och det skall bli sagt åt dig vad du måste göra.**

7 Och männen som färdades med honom

stod mällösa, hörande en röst, men icke seende någon.

8 Och Saulus reste sig från marken; och när hans ögon var öppna, såg han ingen: men de ledde honom vid handen, och förde in *honom* till Damaskus.

9 Och *i* tre dagar var han utan syn, och varken åt eller drack.

10 Och det fanns en viss lärjunge i Damaskus, som hette Ananias; och till honom sa Herren i en syn, **Ananias.** Och han sa, Se, jag *är här*, Herre.

11 Och Herren *sa* till honom, **Stå upp, och gå till den gata som kallas Rakagatan, och fråga i Judas hus efter en som kallas Saulus, från Tarsus: ty, se, han ber,**

12 **Och har i en syn sett en man vid namn Ananias inkommande, och läggande sin hand på honom, att han skulle få sin syn.**

13 Sedan svarade Ananias, Herre, jag har hört ifrån många om den mannen, hur mycket ont han har gjort mot dina heliga i Jerusalem:

14 Och här har han auktoritet från översteprästerna att binda alla som åkallar ditt namn.

15 Men Herren sa till honom, **Gå din väg: ty han är ett utvalt kärl för mig, till att frambära mitt namn inför Hedningarna, och kungar, och Israels barn:**

16 **Ty jag kommer visa honom hur mycket han måste lida för mitt namns skull.**

17 Och Ananias gick sin väg, och gick in i huset; och sa, läggande sina händer på honom, Broder Saul, Herren, *ja* Jesus, som visade sig för dig på vägen där du kom, har sänt mig, att du skulle få din syn, och bli fylld med den Helige Anden.

18 Och genast föll det liksom fjäll från hans ögon: och han fick genast *sin* syn, och stod upp, och blev döpt.

19 Och när han hade fått mat, blev han styrkt. Sedan var Saulus några dagar med

de lärjungar som var i Damaskus.
20 Och genast predikade han Kristus i synagogorna, att han är Guds Son.
21 Men alla som hörde *honom* häpnade, och sa; Är inte denne han som förgjorde dem som åkallade detta namn i Jerusalem, och kom hit för den avsikten, att han skulle föra dem bundna till överstepräster?
22 Men Saulus blev starkare, och förbryllade de Judar som bodde i Damaskus, bevisande att denne är den Kristus.
23 Och efter att många dagar blev fullbordade, rådgjorde Judarna om att döda honom:
24 Men Saulus fick kännedom om deras komplott. Och de vaktade portarna dag och natt för att döda honom.
25 Då tog lärjungarna honom på natten, och sänkte ner honom utefter muren i en korg.
26 Och när Saulus kom till Jerusalem, försökte han att ansluta sig till lärjungarna: men de var alla rädda för honom, och trodde inte att han var en lärjunge.
27 Men Barnabas tog honom, och förde *honom* till apostlarna, och förkunnade för dem hur han hade sett Herren på vägen, och att han hade talat till honom, och hur han i Damaskus frimodigt hade predikat i Jesu namn.
28 Och han var med dem, gående in och gående ut, i Jerusalem.
29 Och han talade frimodigt i Herren Jesu namn, och tvistade med de Grekiska judarna: men de åtog sig att döda honom.
30 När bröderna fick veta *detta*, förde de ner honom till Cesarea, och sände iväg honom till Tarsus.
31 Sedan hade församlingarna över hela Judeen och Galileen och Samarien vila, och blev uppbyggda; och blev förökade, vandrande i Herrens fruktan, och i den Helige Andens tröst.
32 Och det skedde, medan Petrus reste

igenom alla *platser*, att han också kom ner till de heliga som bodde i Lydda.
33 Och där fann han en viss man som hette Eneas, vilken hade varit sängliggande *i* åtta år, och var lam.
34 Och Petrus sa till honom, Eneas, Jesus Kristus gör dig hel: stå upp, och gör i ordning din säng. Och genast reste han sig.
35 Och alla som bodde i Lydda och Saron såg honom, och vände till Herren.
36 Nu fanns där i Joppa en viss lärjunge som hette Tabitha, vilket översatt blir Dorkas: denna kvinna var full av goda gärningar och allmosor som hon gav.
37 Och det skedde i de dagarna, att hon blev sjuk, och dog: *och* när de hade tvättat henne, lade de *henne* i ett rum på övre våningen.
38 Och eftersom Lydda låg nära Joppa, och lärjungarna hade hört att Petrus var där, *så* sände de två män till honom, bedjande *honom* att han inte skulle dröja med att komma till dem.
39 Då stod Petrus upp och gick med dem. När han kom, förde de honom till rummet på övre våningen: och alla änkorna stod gråtande vid honom, och visande kläder och klädnader som Dorkas gjorde, medan hon var bland dem.
40 Men Petrus skickade ut dem alla, och föll ner på knä, och bad; och sa, vändande *sig* mot kroppen, Tabitha, res dig. Och hon öppnade sina ögon: och när hon såg Petrus, satte hon sig upp.
41 Och han gav henne *sin* hand, och reste upp henne, och när han hade kallat *in* de heliga och änkorna, ställde *han* fram henne levande.
42 Och detta blev känt över hela Joppa; och många trodde på Herren.
43 Och det skedde, att han stannade kvar många dagar i Joppa, hos en Simon, en lädermakare.

Kapitel 10

1 Det fanns en viss man i Cesarea kallad Kornelius, en officer vid den trupp kallad den Italienska *truppen*,

2 En vördnadsfull *man*, och en som fruktade Gud tillsammans med hela sitt hus, som gav många allmosor till folket, och alltid bad till Gud.

3 Han såg tydligt i en syn, runt den nionde timmen på dagen, en Guds ängel inkommande till honom, och sägande till honom, Kornelius.

4 Och när han tittade på honom, blev han rädd, och sa, Vad är det, Herre? Och han sa till honom, Dina böner och dina allmosor har stigit upp till hågkomst inför Gud.

5 Och sänd nu män till Joppa, och kalla efter *en* Simon, vars tillnamn är Petrus:

6 Han gästar hos en Simon, en lädermakare, vars hus ligger vid havet: han skall berätta för dig vad du bör göra.

7 Och när ängeln som talade till Kornelius hade försvunnit, kallade han på två av sina hustrjänare, och en gudfruktig soldat av dem som ständigt tjänade honom;

8 Och när han hade berättat alltsammans för dem, sände han dem till Joppa.

9 Nästa dag, medan de färdades, och närmade sig staden, gick Petrus upp på hustaket för att be runt den sjätte timmen:

10 Och han blev mycket hungrig, och ville ha *något* att äta: men medan de beredde *maten*, föll han i hänryckning,

11 Och såg himlen öppnad, och ett speciellt fat nedstigande till honom, som en stor linneduk bunden i de fyra hörnen, och nedsänkt till jorden:

12 I vilken alla slag av jordens fyrfotadjur fanns, och vilddjur, och krälände djur, och himlens fåglar.

13 Och en röst kom till honom, Stå upp, Petrus; döda, och ät.

14 Men Petrus sa, Nej, nej, Herre; ty jag har aldrig ätit något som är oheligt eller orent.

15 Och åter *talade* rösten till honom för andra gången, Vad Gud har renat, skall inte du kalla oheligt.

16 Detta skedde tre gånger: och *sedan* togs fatet upp till himlen igen.

17 Medan nu Petrus inom sig var förbryllad över vad denna syn som han hade sett skulle betyda, se, *då* hade de män som blev sända från Kornelius frågat efter Simons hus, och stod framför porten,

18 Och kallade efter, och frågade om Simon, som kallades Petrus, gästade där.

19 Medan Petrus tänkte på synen, sa Anden till honom, Se, tre män söker dig.

20 Stå därför upp, och gå ner, och gå med dem, utan att tvivla: ty jag har sänt dem.

21 Sedan gick Petrus ner till männen som var sända till honom från Kornelius; och sa, Se, jag är han som ni söker: vad *är* orsaken till att ni har kommit?

22 Och de sa, Officeren Kornelius, en rättfärdig man, och en som fruktar Gud, och med gott anseende bland hela det Judiska folket, blev varnad av Gud genom en helig ängel att sända efter dig till sitt hus, och att höra ord från dig.

23 Då kallade han in dem, och gav *dem* husrum. Och nästa dag gick Petrus iväg med dem, och vissa bröder från Joppa följde med honom.

24 Och följande dag kom de in till Cesarea. Och Kornelius väntade på dem, och hade sammankallat sina släktingar och nära vänner.

25 Och medan Petrus kom in, mötte Kornelius honom, och föll ner till hans fötter, och dyrkade *honom*.

26 Men Petrus reste upp honom, sägande, Stå upp; jag själv är också en människa.

27 Och medan han talade med honom, gick han in, och fann många församlade.

28 Och han sa till dem, Ni vet att det är olagligt för en man som är en Jude att umgås med, eller att besöka en utlänning; men Gud har visat mig att jag inte skall kalla någon man ohelig eller oren.

29 Därför kom jag *till er* utan att

opponera mig, då ni sände efter mig: nu frågar jag av vilken orsak ni har sänt efter mig?

30 Och Kornelius sa, För fyra dagar sedan var jag fastande till denna timme; och vid den nionde timmen bad jag i mitt hus, och, se, en man stod framför mig i skinande kläder,

31 Och sa, Kornelius, din bön är hörd, och dina allmosor är ihågkomna inför Gud.

32 Sänd därför till Joppa, och kalla hit Simon, vars tillnamn är Petrus; han gästar i Simons hus, en lädermakare, vid havet: som, när han kommer, skall tala till dig.

33 Därför sände jag genast till dig; och du har gjort väl i att du kom. Därför är vi alla nu här närvarande inför Gud, för att höra allt som har blivit dig befallt av Gud.

34 Då öppnade Petrus *sin* mun, och sa, I sanning ser jag att Gud inte har anseende till person:

35 Utan han som fruktar honom i varje nation, och gör rättfärdighet, är accepterad hos honom.

36 Ordet som Gud sände till Israels barn, predikande frid genom Jesus Kristus: (han är allas Herre:)

37 Det ordet, *säger jag*, känner ni till, som blev förkunnat över hela Judeen, och började från Galileen, med det dop som Johannes predikade;

38 Hur Gud smörjde Jesus från Nasaret med den Helige Anden och med kraft: vilken gick omkring, görande gott, och helande alla som behärskades av djävulen; ty Gud var med honom.

39 Och vi är vittnen till alla ting som han gjorde både i Judarnas land och i Jerusalem; vilken de dödade och hängde på ett trä:

40 Honom uppväckte Gud den tredje dagen, och visade honom öppet;

41 Inte för allt folket, utan för vittnen förut utvalda av Gud, *ja* för oss, som åt och drack med honom efter att han stod upp från de döda.

42 Och han befallde oss att predika för

folket, och att vittna att det är han som var förordnad av Gud *att vara* Domaren över levande och döda.

43 Om honom vittnar alla profeterna, att genom hans namn skall vem än som förtröstar på honom få befrielse från synder.

44 Medan Petrus ännu talade dessa ord, föll den Helige Anden på alla dem som hörde ordet.

45 Och de av de omskurna som trodde häpnade, alla som följde med Petrus, eftersom den Helige Andens gåva också blev utgjuten på Hedningarna.

46 Ty de hörde dem tala med tungor, och prisa Gud. Sedan svarade Petrus,

47 Kan någon man förbjuda vatten, så att dessa inte skulle bli döpta, vilka liksom vi har fått den Helige Anden?

48 Och han befallde dem att bli döpta i Herrens namn. Sedan bad de honom att stanna kvar ett visst *antal* dagar.

Kapitel 11

1 Och apostlarna och bröderna som var i Judeen hörde att också Hedningarna hade tagit emot Guds ord.

2 Och när Petrus kom upp till Jerusalem, tvistade de som var av de omskurna med honom,

3 Sägande, Du gick in till oomskurna män, och åt med dem.

4 Men Petrus tog *det* från början, och berättade noga i följd och ordning för dem, sägande,

5 Jag var i staden Joppa bedjande: och under en hänryckning såg jag en syn, Ett speciellt fat kom ner, som en stor linneduk, nedsänkt från himlen vid fyra hörn; och det kom ända fram till mig:

6 På vilket, när jag hade fäst mina ögon *på det*, jag betraktade, och såg jordens fyrfotadjur, och vilddjur, och kräländjur, och himlens fåglar.

7 Och jag hörde en röst sägande till mig, Stå upp, Petrus; döda och ät.

8 Men jag sa, Nej, nej, Herre: ty inget oheligt eller orent har någonsin gått in i min mun.

9 Men rösten svarade mig igen från himlen, Vad Gud har renat, skall inte du kalla oheligt.

10 Och detta skedde tre gånger: och *sedan* drogs alltsammans upp till himlen igen.

11 Och, se, genast hade redan tre män kommit till huset där jag var, sända till mig från Cesarea.

12 Och Anden befallde mig att gå med dem, utan att tvivla. Och dessa sex bröder följde med mig, och vi gick in till mannens hus:

13 Och han visade oss hur han hade sett en ängel i sitt hus, som stod och sa till honom, Sänd män till Joppa, och kalla efter Simon, vars tillnamn är Petrus;

14 Som skall tala ord till dig, genom vilka du och hela ditt hus skall räddas.

15 Och när jag började att tala, föll den Helige Anden på dem, såsom på oss i början.

16 Då kom jag ihåg Herrens ord, hur han sa, **Förvisso döpte Johannes med vatten; men ni skall bli döpta med den Helige Anden.**

17 Eftersom nu Gud gav dem samma gåva som *han gav* oss, vilka trodde på Herren Jesus Kristus; vem var *då* jag, att jag kunde stå emot Gud?

18 När de hörde dessa ting, teg de, och ärade Gud, sägande, Alltså har Gud också beviljat Hedningarna sinnesändring till liv.

19 De som nu blev skingrade vid den förföljelse som uppstod runt Stefanus reste bort så långt som till Fenicien, och Cypern, och Antiokia, predikande ordet till inga andra än endast Judar.

20 Och vissa av dem var män från Cypern och Cyrene, vilka, när de kom till Antiokia, talade till de Grekiska judarna, predikande Herren Jesus.

21 Och Herrens hand var med dem: och ett stort antal trodde, och vände till

Herren.

22 Sedan kom nyheter om dessa ting till öronen på församlingen som var i Jerusalem: och de sände ut Barnabas, att han skulle fara ända till Antiokia.

23 Vilken, när han kom, och hade sett Guds nåd, gladdes, och förmanade dem alla, att de med hjärtats avsikt skulle hålla sig till Herren.

24 Ty han var en god man, och full av den Helige Anden och av tro: och mycket folk tillades Herren.

25 Sedan gav sig Barnabas av till Tarsus, för att söka upp Saulus:

26 Och när han hade funnit honom, förde han honom till Antiokia. Och det skedde, att de *under* ett helt år samlade sig med församlingen, och undervisade mycket folk. Och i Antiokia *började* lärjungarna först att kallas Kristna.

27 Och i dessa dagar kom profeter till Antiokia från Jerusalem.

28 Och en av dem som hette Agabus stod upp, och angav av Anden att stor hungersnöd skulle komma över hela världen: vilken skedde under Kejsar Claudius dagar.

29 Då bestämde lärjungarna, var man efter sin förmåga, att sända bistånd åt de bröder som bodde i Judeen:

30 Vilket de också gjorde, och sände det till de äldste genom Barnabas och Saulus händer.

Kapitel 12

1 Vid den tiden sträckte nu kung Herodes ut *sina* händer för att ansätta vissa från församlingen.

2 Och han dödade Jakob, Johannes bror, med svärdet.

3 Och eftersom han såg att detta behagade Judarna, gick han vidare med att också gripa Petrus. (Då var *det* det osyrade brödets dagar.)

4 Och när han hade gripit honom, satte han *honom* i fängelse, och överlämnade

honom åt fyra soldatavdelningar (*om vardera fyra man*) att vakta honom; med avsikten att efter Påsken föra fram honom till folket.

5 Petrus hölls alltså i fängelse: men bön till Gud för honom blev oupphörligt hållen av församlingen.

6 Och samma natt, när Herodes skulle ha fört fram honom, var Petrus sovande mellan två soldater, bunden med två kedjor: och vakterna framför dörren vaktade fängelset.

7 Och, se, Herrens ängel kom över *honom*, och ett ljussken lyste i fängelset: och han stötte Petrus i sidan, och väckte honom, sägande, Stå upp fort. Och hans kedjor föll av från *hans* händer.

8 Och ängeln sa till honom, Spänn *ditt bälte*, och sätt på dina sandaler. Och han gjorde så. Och han säger till honom, Klä på dig din klädnad, och följ mig.

9 Och han gick ut, och följde honom; och visste inte att det som skedde genom ängeln var verkligt; utan trodde att han såg en syn.

10 När de hade passerat förbi den första och andra vakten, kom de till den järnport som leder ut till staden; vilken öppnade sig för dem av sig själv: och de gick ut, och gick längs en gata; och i detsamma försvann ängeln från honom.

11 Och när Petrus blev sig själv *igen*, sa han, Nu förstår jag verkligen, att Herren har sänt sin ängel, och har räddat mig ur Herodes hand, och från allt det som det Judiska folket väntade sig.

12 Och när han hade besinnat *saken*, kom han till Marias hus, *som var* mor till Johannes vars tillnamn var Markus; där många var församlade, bedjande.

13 Och då Petrus knackade på portens dörr, kom en tjänsteflicka vid namn Rhoda för att höra.

14 Och när hon kände igen Petrus röst, öppnade hon i glädjen inte porten, utan sprang in, och berättade att Petrus stod framför porten.

15 Och de sa till henne, Du är galen. Men hon bedyrade att det var så. Då sa de, Det är hans ängel.

16 Men Petrus fortsatte att knacka: och när de hade öppnat *dörren*, och såg honom, häpnade de.

17 Men han, tecknande åt dem med handen att tåga, berättade för dem hur Herren hade fört ut honom ur fängelset. Och han sa, Gå *och* berätta detta för Jakob, och för bröderna. Och han gav sig iväg, och gick till en annan plats.

18 Så fort det nu var dag, rådde det inte någon liten uppståndelse bland soldaterna, *över* vad det hade blivit av Petrus.

19 Och när Herodes hade sökt honom, och inte funnit honom, granskade han vakterna, och befalldes att *de* skulle bli avrättade. Och han for ner från Judeen till Cesarea, och stannade *där*.

20 Och Herodes var förargad på dem från Tyrus och Sidon: men de kom i samstämmighet till honom, och, havande gjort kungens kammarherre Blastus *till* sin vän, bad *de* om fred; ty deras land fick näring av kungens *land*.

21 Och på en bestämd dag satt Herodes på sin tron, klädd i kunglig skrud, och höll ett tal till dem.

22 Och folket ropade ut, *sägande*, *Detta är* en guds röst, och inte en mans.

23 Och genast slog Herrens ängel honom, eftersom han inte gav Gud äran: och han blev uppäten av maskar, och gav upp andan.

24 Men Guds ord växte och förökades.

25 Och Barnabas och Saulus återvände från Jerusalem, när de hade fullbordat tjänsten, och tog med sig Johannes, vars tillnamn var Markus.

Kapitel 13

1 Nu fanns det i församlingen, som var i Antiokia, vissa profeter och lärare; som Barnabas, och Simeon som kallades

Niger, och Lucius från Cyrene, och Manaen, som hade växt upp med tetrarken Herodes, och Saulus.

2 Medan de tjänade Herren, och fastade, sa den Helige Anden, Avskilj åt mig Barnabas och Saulus till det arbete som jag har kallat dem till.

3 Och när de hade fastat och bett, och lagt *sina* händer på dem, sände de iväg *dem*.

4 Så de, varande utsända av den Helige Anden, gav sig av till Seleucia; och därifrån seglade de till Cypern.

5 Och när de var i Salamis, predikade de Guds ord i Judarnas synagoga: och de hade också *med sig* Johannes som *sin* medhjälpare.

6 Och när de hade farit igenom ön till Pafos, fann de en viss magiker, en falsk profet, en Jude, vars namn *var* Barjesus:

7 Vilken var hos landshövdingen, Sergius Paulus, en förständig man; som kallade efter Barnabas och Saulus, och önskade att höra Guds ord.

8 Men magikern Elymas (ty så tolkas hans namn) motarbetade dem, sökande att vända bort hövdingen från tron.

9 Och Saulus, (som också *kallas* Paulus,) varande fylld med den Helige Anden, fäste *sina* ögon på honom,

10 Och sa, O full av all slughet och allt sattyg, *du* djävulens barn, *du* fiende till all rättfärdighet, skall du inte upphöra att förvränga Herrens rätta vägar?

11 Och nu, se, Herrens hand *är* över dig, och du skall vara blind, ej seende solen för en tid. Och genast föll en dimma och ett mörker över honom; och han gick omkring sökande efter någon att leda honom vid handen.

12 Och hövdingen, när han såg vad som skedde, trodde, varande häpen över Herrens doktrin.

13 När nu Paulus och hans följe seglade ut från Pafos, kom de till Perga i Pamfylrien: och Johannes gav sig av från dem *och* återvände till Jerusalem.

14 Men när de for iväg från Perga, kom de

till Antiokia i Pisidien, och gick in till synagogan på sabbatsdagen, och satt ner.

15 Och efter läsningen ur lagen och profeterna sände synagogans föreståndare till dem, sägande, *Ni* män *och* bröder, om ni har något uppmaningens ord för folket, tala.

16 Då ställde sig Paulus upp, och sa, tecknande med *sin* hand, *Ni* Israels män, och ni som fruktar Gud, hör mig.

17 Detta folks Israels Gud utvalde våra fäder, och lyfte upp folket när de levde som utlänningar i Egyptens land, och förde ut dem därifrån med hög arm.

18 Och *i* omkring fyrtio års tid utstod han deras uppförande i ödemarken.

19 Och när han hade förgjort sju nationer i Kanaans land, delade han upp deras land åt dem genom lott.

20 Och efter det gav han *dem* domare i omkring fyrahundra och femtio år, tills profeten Samuel.

21 Och sedan önskade de en kung: och Gud gav dem Saul, Kis son, en man av Benjamins stam, för en tid av fyrtio år.

22 Och när han hade tagit bort honom, reste han upp David till dem, till att vara deras kung; vilken han också vittnade om, och sa, Jag har funnit David, Jesses son, en man efter mitt hjärta, som kommer göra all min vilja.

23 Av denne mans säd har Gud enligt *sitt* löfte rest upp en Räddare åt Israel, Jesus:

24 När först Johannes, innan hans framträdande, hade predikat sinnesändringens dop för hela Israels folk.

25 Och medan Johannes fullbordade sitt lopp, sa han, Vem tror ni att jag är? Jag är inte *han*. Men, se, det kommer en efter mig, vars skor jag inte är värdig att lösa från *hans* fötter.

26 Män *och* bröder, barn av Abrahams släkt, och vem än ibland er som fruktar Gud, åt er är ordet om denna frälsning sänt.

27 Ty de som bor i Jerusalem, och deras

makthavare, eftersom de inte kände honom, ej heller profeternas röster som blir lästa varje sabbatsdag, har de uppfyllt *dem* i fördömandet *av honom*.

28 Och fastän de inte fann *i honom* något giltigt skäl till död, krävde de ändå av Pilatus att han skulle dödas.

29 Och när de hade fullgjort allt som var skrivet om honom, tog de ner *honom* från träet, och lade *honom* i en grav.

30 Men Gud uppväckte honom från de döda:

31 Och han blev sedd *under* många dagar av dem som kom upp med honom från Galileen till Jerusalem, vilka är hans vittnen inför folket.

32 Och vi förkunnar glada nyheter för er, att det löfte som gavs åt fäderna,

33 Hur Gud har uppfyllt detsamma åt oss, deras barn, i det att han har rest upp Jesus igen; som det också är skrivet i andra psalmen, Du är min Son, denna dag har jag fött dig.

34 Och angående att han reste upp honom från de döda, för att *nu* inte mer återvända till förgängelse, sa han så här, Jag kommer ge dig Davids trofasta nådelöften.

35 Därför säger han också i en annan psalm, Du skall inte tillåta din Helige att se förgängelse.

36 Ty David, efter han hade tjänat sin generation enligt Guds vilja, somnade in, och blev lagd till sina fäder, och såg förgängelse:

37 Men han, som Gud åter uppväckte, såg ingen förgängelse.

38 Därför skall det vara känt för er, män och bröder, att genom denne man predikas till er förlåtelse för synder:

39 Och av honom är alla som tror rättfärdiggjorda ifrån allt som ni inte kunde bli rättfärdiggjorda i av Mose lag.

40 Akta er därför, att detta inte ska komma över er, som är sagt i profeterna;

41 Se, ni föraktare, och förundra er, och förgås: ty jag utför ett verk i era dagar, ett

verk som ni inte alls ska tro, fastän en man ska förkunna det för er.

42 Och när Judarna hade gått ut ur synagogan, bad Hedningarna att dessa ord skulle predikas för dem nästa sabbat.

43 När nu församlingen skildes åt, följde många av Judarna och av de religiösa proselyterna Paulus och Barnabas: vilka, talande till dem, övertygade dem att fortsätta i Guds nåd.

44 Och nästa sabbatsdag församlade sig nästan hela staden för att höra Guds ord.

45 Men när Judarna såg folkskarorna, fylldes de av avund, och talade emot det som sades av Paulus, motsägende och hädande.

46 Då blev Paulus och Barnabas frimodiga, och sa, Det var nödvändigt att Guds ord först skulle bli talat till er: men eftersom ni stöter det ifrån er, och dömer er själva ovärdiga evigt liv, se, vi vänder oss till Hedningarna.

47 Ty så har Herren befallt oss, sägande, Jag har satt dig till att vara ett ljus för Hedningarna, att du skulle vara till räddning ända till jordens ändrar.

48 Och när Hedningarna hörde detta, gladde de sig, och prisade Herrens ord: och så många som var bestämda till evigt liv trodde.

49 Och Herrens ord blev publicerat över hela området.

50 Men Judarna eggade upp de religiösa och ansedda kvinnorna, och stadens främsta män, och uppväckte en förföljelse mot Paulus och Barnabas, och drev bort dem från deras gränsområde.

51 Men de skakade dammet av sina fötter mot dem, och kom till Ikonium.

52 Och lärjungarna var fyllda av glädje, och av den Helige Anden.

Kapitel 14

1 Och det skedde i Ikonium, att de båda tillsammans gick in till Judarnas synagoga, och talade så, att en stor

folkskara av både Judarna och också av Grekerna trodde.

2 Men de otroende Judarna eggade upp Hedningarna, och gjorde deras sinnen illvilliga mot bröderna.

3 Så stannade de en lång tid talande frimodigt i Herren, som vittnade för sin nåds ord, och lät tecken och under ske genom deras händer.

4 Men folket i staden var splittrat: och en del höll med Judarna, och en del med apostlarna.

5 Och när ett angrepp skedde av både Hedningarna, och också av Judarna med deras ledare, för att tilltyga *dem*, och att stena dem,

6 Var de medvetna om *detta*, och flydde till Lystra och Derbe, städer i Lykaonien, och till trakten däromkring:

7 Och där predikade de evangeliet.

8 Och det satt en viss man i Lystra, utan kraft i sina fötter, varande lam från sin mors livmoder, vilken aldrig hade gått:

9 Densamme hörde Paulus tala: som fästade sin blick på honom, och förnimmande att han hade tro att helas,
10 Sa med hög röst, Ställ dig upprätt på dina fötter. Och han hoppade och gick omkring.

11 Och när folket såg vad Paulus hade gjort, höjde de sina röster, sägande på Lykaoniska, Gudarna har kommit ner till oss i mänsklig gestalt.

12 Och de kallade Barnabas, Jupiter; och Paulus, Merkurius, eftersom han var huvudtalaren.

13 Och Jupiters präst, som fanns framför deras stad, förde fram oxar och kransar till portarna, och ville offra tillsammans med folket.

14 *Men* när apostlarna, Barnabas och Paulus, hörde *detta*, rev de sina kläder, och sprang in bland folket, ropande,

15 Och sägande, Herrar, varför gör ni dessa ting? Vi är också människor med samma lidelser som ni, och predikar för er att ni skulle vända bort ifrån dessa

fåfångligheter till den levande Guden, som skapade himmel, och jord, och havet, och allt som är i dem:

16 Som i förgångna tider lät alla nationer vandra på sina egna vägar.

17 Likväl lät han sig inte *vara* utan vittnesbörd, i det att han gjorde gott, och gav oss regn från himlen, och fruktbara tider, fyllande våra hjärtan med mat och glädje.

18 Och med dessa ord avhöll de med knapp nöd folket, så att de inte offrade till dem.

19 Och *vissa* Judar kom dit från Antiokia och Ikonium, vilka övertalade folket, och, havande stenat Paulus, släpade *de* ut *honom* ur staden, troende att han var död.

20 Men, när lärjungarna stod runt honom, reste han sig, och gick in till staden: och nästa dag for han iväg med Barnabas till Derbe.

21 Och när de hade predikat evangeliet för den staden, och hade undervisat många, återvände de till Lystra igen, och *till* Ikonium, och Antiokia,

22 Görande lärjungarnas själar befästa, *och* manande dem att fortsätta i tron, och *påminde* att vi måste genom många bedrävelser gå in till Guds rike.

23 Och när de hade tillsatt äldste åt dem i varje församling, och hade bitt under fasta, överlämnade de dem åt Herren, vilken de förtröstade till.

24 Och efter att de hade passerat igenom Pisidien, kom de till Pamfylien.

25 Och när de hade predikat ordet i Perga, for de ner till Attalia:

26 Och därifrån seglade *de* till Antiokia, varifrån de hade blivit överlämnade åt Guds nåd till det arbete som de fullbordade.

27 Och när de hade kommit, och hade samlat ihop församlingen, återberättade de allt som Gud hade gjort hos dem, och hur han hade öppnat trons dörr åt Hedningarna.

28 Och de stannade där med lärjungarna

en lång tid.

Kapitel 15

1 Och vissa män som kom ner från Judeen undervisade bröderna, *och sa*, Om ni inte ska bli omskurna efter Moses sätt, kan ni inte bli räddade.

2 När följaktligen Paulus och Barnabas inte hade någon liten oenighet och dispyt med dem, bestämde de att Paulus och Barnabas, och vissa andra av dem, skulle fara upp till Jerusalem till apostlarna och *de* äldste angående denna fråga.

3 Och varande av församlingen förda på sin väg, passerade de igenom Fenicien och Samarien, förkunnande

Hedningarnas konvertering: och de vållade stor glädje *bland* alla bröderna.

4 Och när de kom till Jerusalem, togs de emot av församlingen, och *av* apostlarna och de äldste, och de förkunnade allt som Gud hade gjort hos dem.

5 Men vissa stod upp från Fariseernas parti, som trodde, sägande, Att det var nödvändigt att omskära dem, och att befalla *dem* att hålla fast vid Mose lag.

6 Och apostlarna och de äldste församlades för att se över denna sak.

7 Och då mycket diskuterande hade skett, stod Petrus upp, och sa till dem, Män *och* bröder, ni vet hur Gud för en lång tid sedan valde bland oss, att Hedningarna genom min mun skulle höra evangeliets ord, och tro.

8 Och Gud, som känner hjärtana, gav dem vittnesbörd, givande dem den Helige Anden, liksom *han gav* åt oss;

9 Och gjorde ingen åtskillnad mellan oss och dem, renande deras hjärtan genom tro.

10 Varför frestar ni nu då Gud, genom att lägga ett ok över nacken på lärjungarna, som varken våra fäder eller vi förmådde att bära?

11 Utan vi tror att vi skall räddas genom Herren Jesu Kristi nåd, de likaså.

12 Sedan teg hela folkskaran, och lyssnade till Barnabas och Paulus, förkunnande vilka mirakel och under Gud hade gjort bland Hedningarna genom dem.

13 Och efter att de hade varit tysta, svarade Jakob, sägande, Män *och* bröder, hör mig:

14 Simeon har förkunnat hur Gud i början besökte Hedningarna, för att från dem ta ut ett folk för sitt namn.

15 Och detta stämmer med profeternas ord; som det är skrivet,

16 Efter detta kommer jag återvända, och kommer åter bygga upp Davids tabernakel, som har fallit; och jag kommer återigen bygga upp dess ruiner, och jag kommer upprätta det:

17 Att återstoden av människorna skulle söka Herren, och alla Hedningarna, över vilka mitt namn har blivit nämnt, säger Herren, som gör alla dessa ting.

18 För Gud är alla hans gärningar kända ifrån världens begynnelse.

19 Därför är min bedömning, att vi inte ska besvära dem, *de* som från Hedningarna har vänt till Gud:

20 Utan att vi skriver till dem, att de ska avstå från besmittelse av avgudar, och *från* otukt, och *från kött av* förkvävda djur, och *från* blod.

21 Ty Moses har i varje stad sedan gamla tider dem som predikar honom, varande läst i synagogorna varje sabbatsdag.

22 Sedan behagade det apostlarna och de äldste, med hela församlingen, att sända utvalda män från dem till Antiokia med Paulus och Barnabas; *nämligen*, Judas med tillnamnet Barsabbas, och Silas, ledande män bland bröderna:

23 Och de skrev *ett brev* genom dem som löd; Apostlarna och de äldste och bröderna hälsar till de bröder i Antiokia och Syrien och Cilicien som är från Hedningarna:

24 Då vi har hört, att vissa som gick ut från oss har bekymrat er genom ord,

omstörtande era själar, sägande, *Ni måste bli omskurna, och hålla fast vid lagen: åt vilka vi inte gav något sådant bud:*

25 *Så* ansåg vi det gott, varande församlade i samklang, att sända utvalda män till er med våra älskade Barnabas och Paulus,

26 Män som har äventyrat sina liv för vår Herres Jesu Kristi namn.

27 Vi har alltså sänt Judas och Silas, som också muntligen skall berätta samma saker för *er*.

28 Ty den Helige Anden, och vi, har funnit det gott, att inte lägga på er någon ytterligare börda än dessa nödvändiga ting;

29 Att ni ska avstå från kött offrat åt avgudar, och från blod, och från *kött av förkvävda djur*, och från otukt: ni skall göra väl om ni håller er ifrån dessa *ting*. Farväl.

30 Så när de hade sänts iväg, kom de till Antiokia: och när de hade församlat folkskaran, överlämnade de brevet:

31 *Och* när de hade läst *det*, blev de glada över den tröst *det gav*.

32 Och Judas och Silas, varande också själva profeter, uppmanade bröderna med många ord, och befäste *dem*.

33 Och efter att de hade stannat *där* en tid, fick de i frid fara ifrån bröderna till apostlarna.

34 Men det behagade Silas att stanna kvar där.

35 Också Paulus och Barnabas stannade i Antiokia, undervisande och predikande Herrens ord, tillsammans med många andra också.

36 Och efter några dagar sa Paulus till Barnabas, Låt oss fara tillbaka och besöka våra bröder i var stad där vi har predikat Herrens ord, *och se* hur de har det.

37 Och Barnabas hade för avsikt att ta med Johannes, vars tillnamn var Markus.

38 Men Paulus ansåg det inte passande att ta med sig honom, som gav sig av ifrån dem från Pamfylien, och inte gick med

dem till arbetet.

39 Och så skarp var tvisten mellan dem, att de skilde sig från varandra: och Barnabas tog så Markus, och seglade till Cypern;

40 Och Paulus valde Silas, och for iväg, varande av bröderna överlämnad åt Guds nåd.

41 Och han for igenom Syrien och Cilicien, befästade församlingarna.

Kapitel 16

1 Sedan kom han till Derbe och Lystra: och, se, där var en viss lärjunge, vid namn Timoteus, en viss kvinnas son, som var Judinna, och trodde; men hans far *var* Grek:

2 Vilken hade gott vittnesbörd om sig av bröderna som var i Lystra och Ikonium.

3 *Och* Paulus ville att denne skulle ge sig ut med honom; och tog och omskar honom med anledning av de Judar som var i de trakterna: ty alla de visste att hans far *var* Grek.

4 Och medan de färdades genom städerna, överlämnade de dem de föreskrifter att följa, som var tillsatta av apostlarna och de äldste som var i Jerusalem.

5 Och så blev församlingarna befästa i tron, och ökade i antal dagligen.

6 När de nu hade farit igenom Frygiens och Galatiens region, och var av den Helige Anden förbjudna att predika ordet i Asien,

7 Efter att de hade kommit till Mysien, prövade de att gå till Bitynien: men Anden tillät dem inte.

8 Och passerande förbi Mysien kom de ner till Troas.

9 Och en syn visade sig för Paulus om natten; En Makedonisk man stod där, och bad honom, sägande, Kom över till Makedonien, och hjälp oss.

10 Och efter att han hade sett synen, strävade vi genast efter att fara till

Makedonien, varande förvissade om att Herren hade kallat oss till att predika evangeliet för dem.

11 Lossande från Troas, seglade vi därför raka vägen till Samothracia, och nästa dag till Neapolis;

12 Och därifrån till Filippi, som är huvudstaden i den delen av Makedonien, och en koloni: och vi var i den staden, stannande ett visst *antal* dagar.

13 Och på sabbaten gick vi ut ur staden längs med en flod, dit där bön brukade hållas; och vi satt ner, och talade till de kvinnor som samlades *där*.

14 Och en viss kvinna vid namn Lydia, vilken sålde purpurtyger, från staden Tyatira, vilken tillbad Gud, hörde *oss*: vars hjärta Herren öppnade, så att hon gav akt på de ting som Paulus talade.

15 Och när hon blev döpt, och hennes hus, bad hon *oss*, sägande, Om ni har bedömt mig vara Herren rättrogen, kom in till mitt hus, och stanna *där*. Och hon tvingade oss.

16 Och det skedde, medan vi gick till bönen, *att* en viss tjänsteflicka som var besatt av en spådomsande mötte oss, vilken genom siande skaffade sina herrar stor inkomst:

17 Densamma följde efter Paulus och oss, och ropade, sägande, Dessa män är den högste Gudens tjänare, vilka visar oss frälsningens väg.

18 Och detta gjorde hon *i* många dagar. Men Paulus, varande bedrövad, vände sig om och sa till anden, Jag befaller dig i Jesu Kristi namn att komma ut ur henne. Och i samma stund kom han ut.

19 Och när hennes herrar såg att hoppet om deras inkomster var borta, tog de Paulus och Silas, och drog *dem* till torget till överhetspersonerna,

20 Och förde dem till domarna, sägande, Dessa män, varande Judar, vållar stor oordning *i* vår stad,

21 Och undervisar seder, som är otillåtna för oss att acceptera, eller att följa, *vi*

varande Romare.

22 Och tillsammans reste sig folkhoppen mot dem: och domarna slet av *dem* deras kläder, och befallde att slå *dem*.

23 Och när de hade givit dem många slag, kastade de *dem* i fängelse, befallande fångvaktaren att hålla dem i säkert förvar:

24 Vilken, havande fått en sådan order, satte dem i fängelsets innersta, och fastgjorde deras fötter i stocken.

25 Och vid midnatt bad Paulus och Silas, och sjöng lovpris till Gud: och fångarna hörde på dem.

26 Och plötsligt skedde ett väldigt jordskalv, så att fängelsets grundvalar skakades: och genast öppnades alla dörrarna, och allas bojor löstes.

27 Och fångvaktaren, vaknande ur sin sömn, och seende fängelsedörrarna öppna, drog sitt svärd, och skulle döda sig själv, troende att fångarna hade flytt.

28 Men Paulus ropade med hög röst, sägande, Gör dig ingen skada: ty vi är alla här.

29 Då bad han om ljus, och sprang in, och kom bävande, och föll ner för Paulus och Silas,

30 Och förde ut dem, och sa, Herrar, vad måste jag göra för att räddas?

31 Och de sa, Förtrösta på Herren Jesus Kristus, och du skall bli räddad, och ditt hus.

32 Och de talade Herrens ord till honom, och till alla som var i hans hus.

33 Och samma timme på natten tog han dem, och tvättade *deras* sår; och blev döpt, han och alla hans, direkt.

34 Och när han hade lett in dem i sitt hus, ställde han mat framför dem, och glädde sig, troende på Gud med hela sitt hus.

35 Och när det blev dag, sände domarna rättstjänarna, sägande, Låt de männen gå fria.

36 Och fångvaktaren berättade detta tal för Paulus, Domarna har sänt ut för att släppa er fria: gå nu därför ut, och ge er av i frid.

37 Men Paulus sa till dem, De har slagit oss offentligt, utan en dom, *vi* varande Romerska medborgare, och har kastat *oss* i fängelse; och nu knuffar de ut oss i hemlighet? Sannerligen inte; utan låt dem själva komma och hämta ut oss.

38 Och rättstjänarna berättade dessa ord för domarna: och de fruktade, när de hörde att de var Romerska medborgare.

39 Och de kom och bad dem, och hämtade ut *dem*, och bad *dem* att lämna staden.

40 Och de kom ut ur fängelset, och gick in till Lydias *hus*: och när de hade träffat bröderna, uppmuntrade de dem, och gav sig av.

Kapitel 17

1 När de nu hade passerat igenom Amfipolis och Apollonia, kom de till Thessalonika, där en Judisk synagoga fanns:

2 Och Paulus, gick in till dem som han brukade *göra*, och under tre sabbater resonerade *han* med dem utifrån skrifterna,

3 Klargörande och hävdande, att Kristus måste ha lidit, och ha återuppstått från de döda; och att denne Jesus, som jag predikar för er, är Kristus.

4 Och somliga av dem trodde, och anslöt sig till Paulus och Silas; och en stor skara av de gudfruktiga Grekerna, och inte få av de högsta kvinnorna.

5 Men de Judar som inte trodde, greps av avund, och tog till sig vissa elaka män av det vulgära slaget, och samlade en hop, och satte hela staden i upplopp, och stormade Jasons hus, och sökte att hämta ut dem till folket.

6 Och när de inte fann dem, drog de Jason och vissa bröder till stadens styresmän, ropande, Dessa som har vänt världen upp och ner har *nu* också kommit hit;

7 Vilka Jason har tagit emot: och alla dessa gör tvärtemot Kejsarens påbud,

sägande att det finns en annan kung, *en* Jesus.

8 Och de gjorde folket och stadens styresmän oroliga, när de lyssnade till dessa saker.

9 Och när de hade fått en försäkran från Jason, och från de andra, lät de dem gå fria.

10 Och genast sände bröderna om natten iväg Paulus och Silas till Berea: vilka anläggande *dit* gick in till Judarnas synagoga.

11 Dessa var ädlare än de i Thessalonika, i det att de mottog ordet med all iver, och sökte dagligen *i* skrifterna, huruvida dessa ting förhöll sig så.

12 Följaktligen trodde många av dem; också av de ansedda kvinnorna som var Greker, och inte få av männen.

13 Men när Judarna från Thessalonika fick veta att Guds ord blev predikat av Paulus i Berea, kom de även dit, och uppviglade folket.

14 Och då skickade bröderna genast iväg Paulus att gå liksom mot havet: men Silas och Timoteus stannade kvar där.

15 Och de som vägledde Paulus förde honom till Aten: och mottagande ett bud till Silas och Timoteus att de med all hast skulle komma till honom, for de *så* iväg.

16 Medan nu Paulus väntade på dem i Aten, blev han upprörd i sin ande, när han såg staden varande helt överlåten åt avgudadyrkan.

17 Följaktligen disputerade han med Judarna i synagogan, och med de gudfruktiga, och dagligen på marknaden med dem som mötte honom.

18 Sedan stötte han på vissa filosofer av Epikureerna, och av Stoikerna. Och somliga sa, Vad vill denne babblare säga? Andra *sa*, Han verkar vara en förkunnare av främmande gudar: eftersom han predikade Jesus för dem, och uppståndelsen.

19 Och de tog honom, och ledde honom till Areopagen, sägande, Kan vi få veta

vad den här nya läran *är*, som du talar om?

20 Ty du bär med dig främmande ting för våra öron: därför vill vi veta vad dessa ting innebär.

21 (Ty alla Atenare och utlänningar som var där ägnade inte sin tid åt något annat än att antingen berätta om eller att höra om något nytt.)

22 Då ställde sig Paulus mitt på Marskullen, och sa, *Ni* Atenska män, jag har märkt att ni i alla ting är överreligiösa.

23 Ty medan jag gick förbi, och skådade era gudabilder, fann jag ett altare med denna inskrift, TILL DEN OKÄNDE GUDEN. Vilken ni alltså i okunnighet tillber, honom förkunnar jag för er.

24 Gud, som skapade världen och allting däri, *och* eftersom han är Herre över himmel och jord, bor *han* inte i tempel gjorda av händer;

25 Ej heller tillbes han med människohänder, som om han vore i behov av något, ty han ger liv åt allt, och anda, och alla ting;

26 Och har av ett blod skapat alla folkslag till att bo över hela jordens yta, och har fastställt tiderna som i förväg har blivit bestämda, och gränserna för deras boområde;

27 Att de skulle söka Herren, om de kanske skulle famla efter honom, och finna honom, fastän han inte är långt borta ifrån någon enda av oss:

28 Ty i honom lever vi, och rör oss, och har vår existens; som också vissa av era egna poeter har sagt, Ty vi är också hans avkomma.

29 Och eftersom vi är Guds avkomma, bör vi inte tänka att Gudomen är lik guld, eller silver, eller sten, formad av hantverk och människans påhitt.

30 Och tiderna i denna okunnighet brydde sig Gud inte om; men befaller nu alla människor på alla platser att ändra sinne:

31 Ty han har fastställt en dag, på vilken han kommer döma världen i rättfärdighet

genom *den* man som han har förordnat: *vilket* han har givit försäkran *om* till alla *människor*, i det att han har rest upp honom från de döda.

32 Och när de hörde om uppståndelsen från de döda, hånade vissa: och andra sa, Vi skall åter höra på dig angående detta.

33 Så Paulus gick iväg från ibland dem.

34 Men vissa män slöt sig till honom, och trodde: bland vilka *var* Areopagiten Dionysius, och en kvinna vid namn Damaris, och andra med dem.

Kapitel 18

1 Efter dessa ting gav sig Paulus av från Aten, och kom till Korint;

2 Och fann en viss Jude vid namn Akvila, född i Pontus, som nyligen hade kommit från Italien, med sin hustru Priskilla; (ty Klaudius hade befallt alla Judar att ge sig av från Rom:) och kom till dem.

3 Och eftersom han hade samma yrke, stannade han hos dem, och arbetade: ty de var tältmakare till yrket.

4 Och varje sabbat resonerade han i synagogan, och övertygade Judarna och Grekerna.

5 Och när Silas och Timoteus kom från Makedonien, var Paulus pressad i anden, och vittnade för Judarna *att* Jesus *var* Kristus.

6 Och när de opponerade sig, och hädade, skakade han *sin* klädnad, och sa till dem, Ert blod *vare* över era egna huvuden; jag *är* ren: från och med nu kommer jag gå till Hedningarna.

7 Och han gav sig av därifrån, och gick in till en viss *mans* hus, vid namn Justus, *en* som tillbad Gud, vars hus låg angränsande till synagogan.

8 Och Krispus, synagogans huvudföreståndare, trodde på Herren med hela sitt hus; och många av Korintierna trodde, hörande, och blev döpta.

9 Då talade Herren till Paulus på natten genom en syn, **Var inte rädd, utan tala,**

och tig inte:

10 Ty jag är med dig, och ingen man skall komma åt dig till att skada dig: ty jag har mycket folk i denna stad.

11 Och han fortsatte *där under* ett år och sex månader, undervisande Guds ord bland dem.

12 Och när Gallio var landshövding över Akaja, gjorde Judarna i samklang uppror mot Paulus, och förde honom till domarsätet,

13 Sägande, Denne *gosse* övertalar människor till att tillbe Gud i strid med lagen.

14 Och när nu Paulus skulle öppna *sin* mun, sa Gallio till Judarna, Om detta ändå vore en fråga om orätt eller *om* en ondskefull illgärning, O *ni* Judar, skulle jag rimligen ha tålmod med er:

15 Men om detta är en tvistefråga om ord och namn, och *om* er lag, se *då till det* ni själva; ty jag vill inte vara någon domare i sådant.

16 Och han visade ut dem från domarsätet.

17 Då tog alla Grekerna Sostenes, synagogans huvudföreståndare, och slog *honom* inför domarsätet. Och Gallio brydde sig inte om det.

18 Och *efter detta* stannade Paulus ännu kvar *där* ganska länge, och tog sedan farväl av bröderna, och seglade därifrån till Syrien, och med honom Priskilla och Akvila; havande rakat *sitt* huvud i Kenkrea: ty han hade ett löfte.

19 Och han kom till Efesus, och lämnade dem där: men han själv gick in till synagogan, och resonerade med Judarna.

20 När de bad *honom* att stanna kvar längre tid med dem, samtyckte han inte;

21 Utan hälsade dem farväl, sägande, Jag måste absolut hålla denna högtid som väntar i Jerusalem: men jag kommer återvända till er, om Gud vill. Och han seglade från Efesus.

22 Och när han hade gått i land i Cesarea, och farit upp, och hälsat på församlingen,

for han ner till Antiokia.

23 Och efter att han hade varit *där* någon tid, gav han sig av, och for igenom *hela* Galatiens och Frygiens land i tur och ordning, stärkande alla lärjungarna.

24 Och en viss Jude vid namn Apollos, född i Alexandria, en vältalig man, och mäktig i skrifterna, kom till Efesus.

25 Denne man var undervisad i Herrens väg; och, varande brinnande i anden, talade han och undervisade *han* ihärdigt tingen om Herren, endast vetande Johannes dop.

26 Och han började att tala frimodigt i synagogan: och när Akvila och Priskilla hade hört denne, tog de honom till *sig*, och klargjorde Guds väg för honom mer fullständigt.

27 Och när han blev sinnad att fara över in till Akaja, skrev bröderna, manande lärjungarna att motta honom: vilken, när han hade kommit, hjälpte dem mycket, vilka genom nåd hade kommit till tro:

28 Ty han överbevisade Judarna mäktigt, och *detta* offentligt, visande med skrifterna att Jesus var Kristus.

Kapitel 19

1 Och det skedde, medan Apollos var i Korint, att Paulus kom till Efesus, havande passerat igenom de övre gränsområdena: och *när han* fann vissa lärjungar,

2 Sa han till dem, Har ni fått den Helige Anden sedan ni kom till tro? Och de sa till honom, Vi har inte ens hört huruvida det finns någon Helig Ande.

3 Och han sa till dem, Vad blev ni då döpta till? Och de sa, Med Johannes dop.

4 Då sa Paulus, Sannerligen döpte Johannes med sinnesändringens dop, sägande till folket, att de skulle förtrösta på honom som skulle komma efter honom, det vill säga, på Kristus Jesus.

5 När de hörde *detta*, blev de döpta i Herren Jesu namn.

6 Och när Paulus hade lagt *sina* händer på dem, kom den Helige Anden över dem; och de talade med tungor, och profeterade.

7 Och tillsammans var de omkring tolv män.

8 Och han gick in till synagogan, och talade frimodigt under tre månader, disputerande, och övertygande *dem om* tingen rörande Guds rike.

9 Men när somliga blev härdade, och inte trodde, utan talade illa om den vägen inför folkskaran, gav han sig av från dem, och avskilde lärjungarna, dagligen disputerande i en viss Tyrannus skola.

10 Och detta fortsatte i två år; att alla de som bodde i Asien hörde ordet om Herren Jesus, både Judar och Greker.

11 Och Gud gjorde speciella mirakel genom Paulus händer:

12 Så att man hämtade dukar eller förkläden från hans kropp till de sjuka, och sjukdomarna lämnade dem, och de onda andarna gick ut ur dem.

13 Sedan tog vissa av de kringvandrande Judarna, *som var* exorcister, sig för att nämna Herren Jesu namn över dem som hade onda andar, sägande, Vi besvär er vid Jesus vilken Paulus predikar.

14 Och där var sju söner till *en viss* Skeva, en Jude, *och* högste präst, vilka gjorde så.

15 Och den onde anden svarade och sa, Jesus känner jag, och Paulus känner jag till; men vilka är ni?

16 Och mannen, i vilken den onde anden var, rusade på dem, och övermannade dem, och segrade mot dem, så att de flydde ut nakna och sårade från det huset.

17 Och detta blev känt för alla Judarna, och också *för* Grekerna, boende i Efesus; och fruktan föll över dem alla, och Herren Jesu namn blev förhärligat.

18 Och många som trodde kom, och bekände, och tillkännagav sina handlingar.

19 Många av dem som utövade mystiska konster samlade också ihop sina böcker,

och brände upp dem inför alla: och de räknade ihop värdet av dem, och fann *det vara* femtio tusen silverpenningar.

20 Så här mäktigt växte Guds ord och härskade.

21 Efter att dessa ting var slutförda, ämnade Paulus i anden, efter att han hade rest igenom Makedonien och Akaja, att fara till Jerusalem, sägande, Efter att jag har varit där, måste jag också se Rom.

22 Så han sände två av dem som tjänade honom till Makedonien, Timoteus och Erastus; men själv stannade han i Asien en tid.

23 Och vid samma tid uppstod ingen liten uppståndelse rörande den vägen.

24 Ty en viss *man* vid namn Demetrius, en silversmed, vilken gjorde silvertempel åt Diana, inbringade inte någon liten inkomst åt hantverkarna;

25 Vilka han kallade samman, tillsammans med arbetarna av samma yrke, och sa, Herrar, ni vet att vi har vårt välstånd från detta hantverk.

26 Därtill ser och hör ni, att inte bara i Efesus, utan nästan över hela Asien, har denne Paulus övertalat och vänt bort mycket folk, sägande att de inte är några gudar, som är gjorda med händer:

27 Så att inte endast detta vårt hantverk är i fara att bli omkullkastat; utan också att den stora gudinnan Dianas tempel skulle bli föraktat, och hennes härlighet skulle förstöras, som hela Asien och världen dyrkar.

28 Och när de hörde *dessa ting*, uppfylldes de av vrede, och ropade ut, sägande, Stor *är* Efesiernas Diana.

29 Och hela staden fylldes av förvirring: och havande gripit Gaius och Aristarkus, Makedonska män, följeslagare till Paulus, stormade de i samstämmighet in till teatern.

30 Och när Paulus avsåg att gå in till folket, tillät lärjungarna honom inte.

31 Och vissa av Asiarkerna, som var hans vänner, sände till honom, bedjande

honom att han inte skulle riskera sig själv inne på teatern.

32 Somliga skrek då en sak, och somliga en annan: ty folksamlingen var förvirrad; och majoriteten visste inte varför de hade samlats.

33 Och de drog fram Alexander ur folkmassan, Judarna puttande fram honom. Och Alexander gav tecken med handen, och ville svara för sig till folket.

34 Men när de märkte att han var Jude, ropade de alla i ungefär två timmar med en röst, *Stor är Efesiernas Diana*.

35 Och när stadens kansler hade lugnat ner folket, sa han, *Ni Efesiska män, vem är den människa som inte vet att Efesiernas stad är dyrkare av den stora gudinnan Diana, och av den bild som föll ner från Jupiter?*

36 Eftersom nu dessa ting är obestriddiga, bör ni vara lugna, och inte göra något förhastat.

37 Ty ni har hämtat hit dessa män, vilka varken är tempelrånare, eller er gudinnas smädare.

38 Om nu Demetrius, och de hantverkare som är med honom, har en sak mot någon man, *så* hålls det rättegångar, och det finns landshövdingar: låt dem göra upp med varandra *där*.

39 Och om ni frågar efter något rörande andra ting, skall detta avgöras i en lagenlig sammankomst.

40 Ty vi riskerar att få svara för den här dagens upplopp, *eftersom* det inte finns något *giltigt* skäl varmed vi må giva räkenskap för denna folkskockning.

41 Och när han hade talat så, upplöste han folksamlingen.

Kapitel 20

1 Och efter att upploppet var över, kallade Paulus till *sig* lärjungarna, och omfamnade *dem*, och gav sig av för att fara till Makedonien.

2 Och när han hade rest igenom de

trakterna, och givit dem mycket

förmaning, kom han in i Grekland,

3 Och stannade *där i* tre månader. Och när Judarna beredde en komplott mot honom, då han skulle segla till Syrien, bestämde han sig för att vända tillbaka genom Makedonien.

4 Och in i Asien medföljde honom Sopater från Berea; och Aristarkus och Sekundus från Thessalonikerna; och Gaius från Derbe, och Timoteus; och Tykikus och Trofimus från Asien.

5 Dessa, resande i förväg, väntade på oss i Troas.

6 Och vi seglade iväg från Filippi efter det osyrade brödets dagar, och kom till dem till Troas efter fem dagar; där vi stannade *i* sju dagar.

7 Och på den första *dagen* i veckan, när lärjungarna församlades för att bryta bröd, predikade Paulus för dem, varande färdig för att resa nästa dag; och fortsatte sitt tal till midnatt.

8 Och det fanns många lampor i den sal på övre våningen, där de var församlade.

9 Och i ett fönster satt en viss ung man som hette Eutykus, varande försjunken i en djup sömn: och medan Paulus länge predikade, tyngdes han ner av sömnen, och föll ner från tredje våningen, och lyftes upp död.

10 Och Paulus gick ner, och föll över honom, och sa kramande *honom*, Oroa er inte; ty hans liv är i honom.

11 När han kom upp igen, och hade brytit bröd, och ätit, och talat en lång stund, ända tills gryningen, så for han iväg.

12 Och de förde fram den unge mannen levande, och blev inte lite tröstade.

13 Och vi gick före till skeppet, och seglade till Assos, i avsikt att där ta med Paulus: ty så hade han förordnat, själv ämnande att gå till fots.

14 Och när han mötte oss i Assos, tog vi med honom, och for till Mitylene.

15 Och därifrån seglade vi, och kom nästa *dag* mitt för Kios; och nästa *dag* anlände

vi i Samos, och stannade i Trogyllium; och nästa *dag* kom vi till Miletus.

16 Ty Paulus hade beslutat att segla förbi Efesus, eftersom han inte ville bli fördröjd i Asien: ty han skyndade, för att, om det vore möjligt för honom, vara i Jerusalem *till* pingstdagen.

17 Och från Miletus sände han till Efesus, och kallade församlingens äldste.

18 Och när de hade kommit till honom, sa han till dem, Ni vet, från första dagen som jag kom in till Asien, på vad sätt jag har varit med er under alla tider,

19 Tjänande Herren i all ödmjukhet, och med många tårar, och frestelser, vilka kom över mig genom Judarnas komplotter:

20 *Och* hur jag inte höll tillbaka något som var nyttigt *för er*, utan har visat er, och har undervisat er öppet, och från hus till hus,

21 Vittnande både för Judarna, och också för Grekerna, *om* sinnesändring mot Gud, och tro till vår Herre Jesus Kristus.

22 Och nu, se, går jag bunden i anden till Jerusalem, ovetande *om* de ting som skall möta mig där:

23 Förutom att den Helige Anden i varje stad vittnar, sägande att bojor och lidanden väntar mig.

24 Men inget av dessa ting rubbar mig, inte heller håller jag mitt eget liv kärt för mig själv, att jag må avsluta mitt lopp med glädje, och tjänsten, som jag har fått av Herren Jesus, att vittna för Guds nåds evangelium.

25 Och nu, se, vet jag att ni alla, ibland vilka jag har gått omkring, predikande Guds rike, inte längre skall se mitt ansikte.

26 Därför vittnar jag för er denna dag, att jag *är* ren från alla *människors* blod.

27 Ty jag har inte undvikit att förkunna allt Guds rådslut för er.

28 Ge alltså akt på er själva, och på hela den flock, som den Helige Anden har gjort er herdor över, till att föda Guds

församling, vilken han har köpt med sitt eget blod.

29 Ty jag vet detta, att efter min avgång skall påfrestande vargar komma in bland er, ej skonande flocken.

30 Också från er själva skall män uppstå, talande förvrängda ting, för att dra iväg lärjungar efter sig.

31 Vaka därför, och kom ihåg, att jag under tre års tid, natt och dag, inte upphörde att varna var och en *av er* med tårar.

32 Och nu, bröder, överlämnar jag er åt Gud, och åt hans nåds ord, som förmår att bygga upp er, och att ge er arvedel bland alla dem som är heliggjorda.

33 Jag har inte eftersträvat någon mans silver, eller guld, eller kläder.

34 Ja, ni vet själva, att dessa händer har tjänat för mina förnödenheter, och för dem som var med mig.

35 Jag har visat er alla ting, hur ni så, arbetande, bör försörja de svaga, och att komma ihåg Herren Jesu ord, hur han sa, **Det är mer välsignat att ge än att mottaga.**

36 Och när han hade talat så, föll han ner på knä, och bad med dem alla.

37 Och de grät alla mycket, och föll Paulus om nacken, och kysste honom,

38 Mest sörjande över de orden som han talade, att de inte längre skulle se hans ansikte. Och de följde med honom till skeppet.

Kapitel 21

1 Och det skedde, efter att vi hade dragit oss ifrån dem, och hade lagt ut, att vi med rak kurs kom till Kos, och följande *dag* till Rhodos, och därifrån till Patara:

2 Och när vi fann ett skepp seglande till Fenicien, gick vi ombord, och avseglade.

3 När vi nu hade siktat Cypren, lämnade vi det på vänstra sidan, och seglade in till Syrien, och gick i land i Tyrus: ty där skulle skeppet lossa sin last.

4 Och då vi fann lärjungar, blev vi kvar där *i* sju dagar: vilka sa till Paulus genom Anden, att han inte skulle gå upp till Jerusalem.

5 Och när vi hade slutfört de dagarna, gav vi oss av och for vår väg; och alla de förde oss på vår väg, med fruar och barn, tills *vi var* utanför staden: och vi föll ner på knä på stranden, och bad.

6 Och när vi hade tagit farväl av varandra, gick vi ombord på skeppet; och de återvände hem.

7 Och när vi hade fullföljt *vår* kurs från Tyrus, kom vi till Ptolemais, och hälsade på bröderna, och stannade hos dem en dag.

8 Och nästa *dag* for vi som var med Paulus iväg, och kom till Cesarea: och vi gick in till evangelisten Filippus hus, vilken var *en* av de sju; och stannade hos honom.

9 Denne hade fyra döttrar, jungfrur, vilka profeterade.

10 Och medan vi stannade *där i* många dagar, kom en viss profet ner från Judeen, vid namn Agabus.

11 Och när han kom till oss, tog han Paulus bälte, och band sina händer och fötter, och sa, Så säger den Helige Anden, Så här skall Judarna i Jerusalem binda den man som äger detta bälte, och skall överlämna *honom* in i Hedningarnas händer.

12 Och då vi hörde dessa ting, bad både vi och de ifrån den platsen honom att inte gå upp till Jerusalem.

13 Sedan svarade Paulus, Vad menar ni med att gråta och krossa mitt hjärta? Ty jag är beredd att inte endast bindas, utan också att dö i Jerusalem för Herren Jesu namn.

14 Och när han inte lät sig övertalas, lugnade vi oss, sägande, Ske Herrens vilja.

15 Och efter de dagarna gjorde vi oss i ordning, och for upp till Jerusalem.

16 Och med oss gick också *vissa* av

lärjungarna från Cesarea, och hämtade med sig en Mnason från Cypern, en gammal lärjunge, som vi skulle gästa hos.
17 Och när vi kom till Jerusalem, tog bröderna emot oss med glädje.

18 Och följande *dag* gick Paulus tillsammans med oss in till Jakob; och alla de äldste var närvarande.

19 Och när han hade hälsat dem, förkunnade han i detalj vilka ting Gud hade gjort bland Hedningarna genom hans tjänst.

20 Och när de hörde *detta*, prisade de Herren, och sa till honom, Du ser, broder, hur många tusentals Judar det är som tror; och de är alla nitiska för lagen:

21 Och de är informerade om dig, att du undervisar alla Judar som är bland Hedningarna att överge Moses, sägande att de inte bör omskära *sina* barn, *och* ej heller *bör* vandra efter sederna.

22 Hur är det nu? Folkskaran skall tveklöst komma samman: ty de kommer höra att du har anlänt.

23 Gör därför detta som vi säger till dig: Vi har fyra män som har ett löfte på sig;

24 Tag med dem, och rena dig med dem, och betala för dem, att de må raka *sina* huvuden: och alla må veta att de ting, som har blivit dem sagt om dig, inte är någonting; utan *att* du själv också vandrar ordningsamt, och följer lagen.

25 Men när det gäller de Hedningar som tror, har vi skrivit *och* avgjort att de inte *skall* observera sådana ting, förutom att de håller sig borta från *ting* offrat åt avgudar, och från blod, och från kvävda *djur*, och från otukt.

26 Sedan tog Paulus männen till sig, och nästa dag, renande sig med dem, gick *de* in till templet, för att tillkännage reningsdagarnas fullbordande, tills ett offer skulle offras för var och en av dem.

27 Och när de sju dagarna nästan var avslutade, Judarna som var från Asien, när de såg honom i templet, uppviglade allt folket, och lade händerna på honom,

28 Ropande, Män av Israel, hjälp: Denne är den man, som undervisar alla *människor* överallt emot folket, och lagen, och denna plats: och dessutom också hämtade in Greker i templet, och har orenat denna heliga plats.

29 (Ty de hade tidigare sett Trofimius, en Efesier, med honom i staden, vilken de antog att Paulus hade fört in i templet.)

30 Och hela staden kom i rörelse, och folket sprang tillsammans: och de grep tag i Paulus, och drog ut honom ur templet: och genast stängdes portarna.

31 Och medan de var i färd med att döda honom, kom rapport till förbandets överbefälhavare, att hela Jerusalem var i oordning.

32 Vilken genast tog soldater och officerare, och sprang ner till dem: och när de såg överbefälhavaren och soldaterna, slutade de att slå Paulus.

33 Sedan närmade sig överbefälhavaren, och tog honom, och befälde *honom* att bindas med två kedjor; och krävde att få veta vem han var, och vad han hade gjort.

34 Och somliga skrek en sak, somliga en annan, bland folksamlingen: och när han inte med säkerhet kunde veta på grund av tumultet, befälde han honom att föras in till fästningen.

35 Och när han kom till trappan, skedde det, att han blev buren av soldaterna på grund av folkmassans våldsamhet.

36 Ty folkets skara följde efter, ropande, Bort med honom.

37 Och då Paulus höll på att ledas in i fästningen, sa han till överbefälhavaren, Må jag tala till dig? Vilken sa, Kan du prata Grekiska?

38 Är inte du den Egyptier, vilken före dessa dagar ställde till ett upplopp, och ledde ut fyra tusen män i ödemarken vilka var mördare?

39 Men Paulus sa, Jag är en man *som är* en Jude från Tarsus, *en stad* i Cilicien, en medborgare inte i en obetydlig stad: och, jag ber dig, tillåt mig att tala till folket.

40 Och när han hade givit honom tillåtelse, ställde sig Paulus på trappan, och gav tecken med handen åt folket. Och då en stor tystnad uppstod, talade han till *dem* på Hebreiska, sägande,

Kapitel 22

1 Män, bröder, och fäder, hör mitt försvar *som jag* nu *skall tala* till er.

2 (Och när de hörde att han talade till dem på Hebreiska, höll de sig än mer tysta: och han säger,)

3 Jag är i sanning en man *som är* en Jude, född i Tarsus, *en stad* i Cilicien, dock uppfostrad i denna stad vid Gamaliels fötter, *och* undervisad enligt det fullkomliga följandet av fädernas lag, och var nitisk för Gud, liksom ni alla är denna dag.

4 Och jag förföljde den vägen ända till döds, fängslande och överlämnande både män och kvinnor till fångelser.

5 Vilket också översteprästen kan vittna om mig, och de äldstes hela råd: från vilka jag också fick brev till bröderna, och for till Damaskus, för att hämta dem som där var bundna till Jerusalem, att de skulle bli straffade.

6 Och det skedde, medan jag reste, och närmade mig Damaskus vid middagstid, att ett väldigt ljus från himlen plötsligt sken runt mig.

7 Och jag föll till marken, och hörde en röst sägande till mig, **Saul, Saul, varför förföljer du mig?**

8 Och jag svarade, Vem är du, Herre? Och han sa till mig, **Jag är Jesus från Nasaret, som du förföljer.**

9 Och de som var med mig såg förvisso ljuset, och var rädda; men de hörde inte hans röst som talade till mig.

10 Och jag sa, Vad ska jag göra, Herre? Och Herren sa till mig, **Stå upp, och gå in till Damaskus; och där skall det bli berättat för dig om alla ting vilka är förordnade åt dig att göra.**

11 Och då jag inte kunde se på grund av det ljusets härlighet, varande ledd vid handen av dem som var med mig, kom jag in till Damaskus.

12 Och en Ananias, en Gudfruktig man som levde i enlighet med lagen, havande gott vittnesbörd om sig av alla Judar som bodde där,

13 Kom till mig, och stod där, och sa till mig, Broder Saul, ta emot din syn. Och i samma stund tittade jag upp på honom.

14 Och han sa, Våra fäders Gud har valt dig, så att du skulle veta hans vilja, och se den där Rättfärdige, och skulle höra rösten från hans mun.

15 Ty du skall vara hans vittne inför alla människor om vad du har sett och hört.

16 Och nu, varför dröjer du? Stå upp, och döp dig, och tvätta bort dina synder, åkallande Herrens namn.

17 Och det skedde, när jag hade kommit tillbaka till Jerusalem igen, ja medan jag bad i templet, att jag kom i hänryckning;

18 Och såg honom sägande till mig,

Skynda dig, och gå ut ur Jerusalem i hast: ty de kommer inte motta ditt vittnesmål om mig.

19 Och jag sa, Herre, de vet att jag fångslade och i varje synagoga slog dem som trodde på dig:

20 Och då din martyr Stefanus blod blev utgjutet, var också jag stående där, och instämmande till hans död, och vaktade deras kläder som dödade honom.

21 Och han sa till mig, **Gå: ty jag kommer sända dig långt bort till Hedningarna.**

22 Och de lyssnade till honom ända tills det ordet, och sedan höjde de sina röster, och sa, Bort från jorden med en sådan *typ*: ty det är inte passande att han skulle leva.

23 Och medan de ropade, och kastade av sina kläder, och kastade upp stoft i luften,

24 Befalldes överbefälhavaren honom att föras in i fästningen, och beordrade att han skulle bli granskad under prygel; att han skulle kunna få veta varför de ropade

så mot honom.

25 Och medan de band honom med läderremmar, sa Paulus till officeren som stod där, Är det lagenligt för er att prygla en man som är en Romare, och inte befunnits skyldig?

26 När officeren hörde *detta*, gick han och berättade för överbefälhavaren, sägande, Beakta vad du gör: ty denne man är Romersk medborgare.

27 Då kom överbefälhavaren, och sa till honom, Säg mig, är du en Romare? Han sa, Ja.

28 Och överbefälhavaren svarade, Med en stor summa *pengar* erhöll jag den friheten. Och Paulus sa, Men jag föddes *fri*.

29 Då gick de genast iväg från honom vilka skulle ha förhört honom: och också överbefälhavaren blev rädd, efter att han fick veta att han var en Romare, och eftersom han hade låtit binda honom.

30 Och nästa dag, eftersom han ville veta med visshet varför han blev anklagad av Judarna, löste han honom från *hans* bojor, och befallde översteprästerna och hela deras råd att infinna sig, och förde ner Paulus, och ställde honom inför dem.

Kapitel 23

1 Och Paulus, fästade blicken på rådet, sa, Män *och* bröder, jag har i allt gott samvete levt inför Gud till denna dag.

2 Och översteprästen Ananias befallde dem som stod där vid honom att slå honom på munnen.

3 Då sa Paulus till honom, Gud ska slå dig, *du* vitmenade vägg: ty, sitter du att döma mig efter lagen, och befäller mig att bli slagen i strid med lagen?

4 Och de som stod bredvid sa, Smädar du Guds överstepräst?

5 Då sa Paulus, Jag visste inte, bröder, att han var översteprästen: ty det är skrivet, Du skall inte tala ont om ditt folks ledare.

6 Men när Paulus såg att den ena delen

var Sadduceer, och den andra Fariseer, ropade han i rådet, Män *och* bröder, jag är Farisé, son till en Farisé: *och* angående de dödas hopp och uppståndelse står jag inför rätta.

7 Och när han hade sagt så, uppstod en oenighet mellan Fariseerna och Sadduceerna: och folksamlingen blev splittrad.

8 Ty Sadduceerna säger att det inte finns någon uppståndelse, ej heller *någon* ängel, eller ande: men Fariseerna bekänner bådadera.

9 Och det blev ett väldigt skrikande: och den del av de skriftlärdade *som var* av Fariseerna stod upp, och tvistade, sägande, Vi finner ingen ondska i denne man: utan, om en ande eller en ängel har talat till honom, låt oss inte strida emot Gud.

10 Och när en stor strid uppstod, fruktande att Paulus skulle bli sliten i stycken av dem, befallde överbefälhavaren soldaterna att gå ner, och att med våld ta undan honom från deras mitt, och att föra in *honom* i fästningen.

11 Och följande natt stod Herren vid honom, och sa, **Var vid gott mod, Paulus: ty såsom du har vittnat om mig i Jerusalem, så måste du också vittna i Rom.**

12 Och när det blev dag, gaddade vissa av Judarna ihop sig, och band sig vid en ed, sägande att de varken skulle äta eller dricka förrän de hade dödat Paulus.

13 Och de var fler än fyrtio som hade gjort denna sammansvärjning.

14 Och de kom till översteprästerna och de äldste, och sa, Vi har bundit oss vid en stor förbannelse, att vi inte ska äta något förrän vi ska ha dödat Paulus.

15 Beteckna nu därför till överbefälhavaren, ni tillsammans med rådet, att han ska hämta ner honom till er imorgon, som om att ni mer utförligt skulle vilja fråga något om honom: och vi

står beredda att döda honom innan han kommer fram.

16 Och då Paulus systers son fick höra om deras bakhåll, gick han och kom in till fästningen, och berättade för Paulus.

17 Sedan kallade Paulus till *sig* en av officerarna, och sa, För denne unge man till överbefälhavaren: ty han har en viss sak att berätta för honom.

18 Så han tog honom, och förde *honom* till överbefälhavaren, och sa, Fången Paulus kallade mig till *sig*, och bad mig att föra denne unge man till dig, vilken har något att säga till dig.

19 Då tog överbefälhavaren honom vid handen, och gick åt sidan *med honom* avskilt, och frågade *honom*, Vad är det du har att berätta för mig?

20 Och han sa, Judarna har kommit överens om att be dig om att du skulle hämta ner Paulus till rådet imorgon, som om de mer utförligt skulle fråga något om honom.

21 Men ge du inte efter för dem: ty mer än fyrtio män av dem ligger i bakhåll mot honom, vilka har bundit sig med en ed, att de varken ska äta eller dricka förrän de ska ha dödat honom: och nu är de beredda, väntande på ett löfte från dig.

22 Så överbefälhavaren lät den unge mannen gå iväg, och befallde *honom*, Berätta inte för någon att du har berättat dessa ting för mig.

23 Och han kallade till *sig* två officerare, sägande, Gör tvåhundra soldater redo att fara till Cesarea, och sjuttio ryttare, och tvåhundra spjutbärare, vid tredje timmen på natten;

24 Och förse *dem* med riddjur, att de må sätta Paulus upp på, och föra *honom* välbehållen till landshövdingen Felix.

25 Och han skrev ett brev *som löd* på detta följande vis:

26 Claudius Lysias till den ädle landshövdingen Felix, *sänder* hälsning.

27 Denne man blev gripen av Judarna, och skulle ha blivit dödad av dem: då kom

jag med en trupp, och undsatte honom, havande förstått att han var en Romare. 28 Och när jag ville få veta orsaken *till* varför de anklagade honom, förde jag ut honom till deras råd:

29 Vilken jag fann vara anklagad angående tvistefrågor i deras lag, men havande ingen anklagelse mot sig värdig döden eller bojor.

30 Och när det blev berättat för mig hur Judarna konspirerade mot mannen, sände jag *honom* genast till dig, och gav också bud till hans anklagare att inför dig säga vad *de hade* emot honom. Farväl.

31 Så soldaterna tog Paulus, som det var befallt dem, och förde *honom* under natten till Antipatris.

32 Och dagen därpå lämnade de ryttarna att fara vidare med honom, och återvände till fästningen:

33 Vilka, när de kom till Cesarea, och överlämnade brevet till landshövdingen, också ställde fram Paulus inför honom.

34 Och när landshövdingen hade läst *brevet*, frågade han från vilken provins han var. Och när han lärde känna att *han var* från Cilicien;

35 Sa han, Jag kommer höra dig, när dina anklagare också ska ha kommit. Och han beordrade honom att förvaras i Herodes domhall.

Kapitel 24

1 Och efter fem dagar kom översteprästen Ananias ner med de äldste, och *med* en viss talare *som hette* Tertullus, vilken informerade landshövdingen emot Paulus.

2 Och då han blev framkallad, började Tertullus att anklaga *honom*, sägande, Med tanke på att vi genom dig åtnjuter stor fridfullhet, och att väldigt goda åtgärder blir gjorda för denna nation genom din försyn,

3 Vi välkomnar *det* alltid, och på alla platser, högst ädle Felix, med all

tacksamhet.

4 Men, för att jag inte vidare ska uppehålla dig, ber jag dig att du i din mildhet skulle höra några ord från oss.

5 Ty vi har funnit denne man *vara en* pestsmitta, och en som vållar uppror ibland alla Judar över hela världen, och en huvudman för Nasareernas sekt:

6 Vilken också har tagit sig för att vanhelga templet: vilken vi grep, och skulle ha dömt efter vår lag.

7 Men överbefälhavaren Lysias kom *över oss*, och tog, med mycket våld, undan *honom* från våra händer,

8 Befallande hans anklagare att komma till dig: hos vilken du själv, genom undersökande, må skaffa kännedom om alla dessa ting, som vi anklagar honom för.

9 Och Judarna instämde också, sägande att dessa ting var så.

10 Sedan svarade Paulus, efter att landshövdingen hade givit tecken åt honom att tala, Eftersom jag vet att du har varit en domare åt denna nation i många år, svarar jag än mer glatt för mig själv:

11 Så att du må förstå, att det inte är mer än tolv dagar sedan *som* jag gick upp till Jerusalem för att tillbe.

12 Och de fann varken mig i templet disputerande med någon man, ej heller uppviglande folket, inte heller i synagogorna, eller i staden:

13 Ej heller kan de bevisa de ting som de nu anklagar mig för.

14 Men detta erkänner jag för dig, att jag enligt den väg som de kallar kätteri, så tillber mina fäders Gud, troende alla ting som är skrivna i lagen och i profeterna:

15 Och har hopp till Gud, vilket de själva också medger, att en uppståndelse av de döda skall ske, både av de rättfärdiga och orättfärdiga.

16 Och i detta bemödar jag mig, att alltid ha ett oanstötligt samvete mot Gud, och *mot* människor.

17 Efter många år kom jag nu för att

överlämna allmosor åt mitt folk, och offer.

18 Varpå vissa Judar från Asien fann mig renad i templet, varken med en folksamling, eller i ett tumult.

19 Vilka borde ha varit här inför dig, och invända, om de hade något emot mig.

20 Eller annars, låt dessa de *som är här* säga, om de fann någon missgärning hos mig, när jag stod inför rådet,

21 Om det inte är för detta enda tal, som jag ropade stående bland dem, Angående de dödas uppståndelse står jag denna dag inför rätta av er.

22 Och när Felix hörde dessa ting, *viljande* ha mer fullständig kännedom om *den* vägen, lät han dem vänta, och sa, När överbefälhavaren Lysias ska komma ner, kommer jag få fullständig kännedom om er sak.

23 Och han beordrade en officer att hålla Paulus i förvar, och att låta *honom* ha frihet, och att han inte skulle förbjuda någon av hans bekanta att vara *honom* till tjänst eller att komma till honom.

24 Och efter ett visst *antal* dagar, när Felix kom med sin fru Drusilla, som var Judinna, sände han efter Paulus, och hörde honom angående tron till Kristus.

25 Och medan han resonerade om rättfärdighet, återhållsamhet, och kommande dom, bävade Felix, och svarade, Gå din väg för denna gång; när jag får läglig tid, kommer jag kalla efter dig.

26 Han hoppades också på att han skulle få pengar för Paulus, att han skulle släppa honom: med anledning av detta sände han mer ofta efter honom, och samtalade med honom.

27 Men efter två år kom Porcius Festus och tog Felix's plats *som landshövding*: och Felix, viljande att göra Judarna en tjänst, lämnade kvar Paulus i bojar.

Kapitel 25

1 När nu Festus hade anlämt till provinsen, for han efter tre dagar från Cesarea upp till Jerusalem.

2 Då informerade översteprästen och Judarnas styresmän honom emot Paulus, och bad honom,

3 Och anhöll om en tjänst emot honom, att han skulle sända efter honom till Jerusalem, planerande ett bakhåll för att mörda honom på vägen.

4 Men Festus svarade, att Paulus skulle hållas förvarad i Cesarea, och att han själv inom kort skulle ge sig av *dit*.

5 Han sa, Låt därför dem som förmår bland er, fara ner med *mig*, och anklaga den mannen, om det finns något ondskefullt i honom.

6 Och när han hade stannat bland dem *i* mer än tio dagar, for han ner till Cesarea; och nästa dag, sittande på domarsätet, beordrade *han* att hämta Paulus.

7 Och när han hade kommit, stod Judarna som hade kommit ner från Jerusalem runt *honom*, och framförde många och svåra anklagelser mot Paulus, som de inte kunde styrka.

8 Medan han svarade för sig, Varken mot Judarnas lag, eller mot templet, eller mot Kejsaren, har jag i något förbrutit mig.

9 Men Festus, viljande att göra Judarna en tjänst, svarade Paulus, och sa, Vill du fara upp till Jerusalem, och där dömas inför mig angående dessa ting?

10 Då sa Paulus, Jag står vid Kejsarens domarsäte, där jag bör dömas: mot Judarna har jag inte gjort något orätt, som du mycket väl känner till.

11 Ty om jag är en brottsling, eller har begått något värt döden, vägrar jag inte att dö: men om inget av dessa ting finns som dessa anklagar mig för, *då* må ingen man överlåta mig åt dem. Jag vädjar till Kejsaren.

12 *Och* Festus, när han hade överlagt med rådet, svarade då, Har du vädjat till

Kejsaren? Till Kejsaren skall du fara.
13 Och efter ett visst *antal* dagar kom kung Agrippa och Bernice till Cesarea för att hälsa på Festus.

14 Och när de hade varit där *i* många dagar, lade Festus fram Paulus sak för kungen, sägande, Det finns en viss man kvarlämnad i bojor av Felix:

15 Vilken, när jag var i Jerusalem, översteprästerna och Judarnas äldste informerade *mig* om, bedjande *mig att hålla* dom mot honom.

16 Åt vilka jag svarade, Det är inte Romersk praxis att överlåta någon man åt döden, förrän han som är anklagad har anklagarna ansikte mot ansikte, och har tillåtelse att svara för sig angående anklagelsen riktad mot honom.

17 Följaktligen, när de hade kommit hit, satte jag mig utan dröjsmål nästa dag på domarsätet, och befallde mannen att föras fram.

18 Mot vilken, när anklagarna ställde sig upp, de inte förde fram någon anklagelse av det slag som jag trodde:

19 Utan hade vissa tvistefrågor emot honom angående deras egen vidskepelse, och om en Jesus, som var död, vilken Paulus intygade om att *han* lever.

20 Och eftersom jag var villrådig när det gäller sådana frågor, frågade jag *honom* om han ville fara till Jerusalem, och där dömas angående dessa saker.

21 Men när Paulus hade vädjat om att hållas kvar till Augustus prövning *av fallet*, befallde jag honom att hållas i förvar tills jag kunde sända honom till Kejsaren.

22 Då sa Agrippa till Festus, Jag hade för avsikt att höra mannen själv också. Imorgon, sa han, skall du höra honom.

23 Och nästa dag, när Agrippa kom, och Bernice, med stor prakt, och hade kommit in i domsalen, tillsammans med överbefälhavarna, och stadens främsta män, fördes Paulus fram på Festus befallning.

24 Och Festus sa, Kung Agrippa, och alla män som här är närvarande med oss, ni ser denne man, vilken hela Judarnas hop har förhandlat om med mig, både i Jerusalem, och *också* här, ropande att han inte längre borde få leva.

25 Men när jag fann att han inte hade begått något värt döden, och att han själv har vädjat till Augustus, har jag beslutat att sända honom.

26 Om vilken jag inte har någon viss sak att skriva till min herre. Därför har jag fört fram honom inför er, och särskilt inför dig, O kung Agrippa, att, efter att förhöret har skett, jag må ha något att skriva.

27 Ty det förefaller för mig orimligt att sända en fånge, utan att också ange anklagelserna *riktade* mot honom.

Kapitel 26

1 Sedan sa Agrippa till Paulus, Du har tillåtelse att tala för dig. Då sträckte Paulus ut handen, och svarade för sig:

2 Jag skattar mig själv lycklig, kung Agrippa, eftersom jag denna dag inför dig skall svara för mig beträffande alla de ting som jag av Judarna är anklagad för:

3 Särskilt *sedan jag vet* att du är expert i alla seder och tvistefrågor som råder ibland Judarna: därför ber jag dig att tålmodigt höra mig.

4 Mitt levnadssätt från min ungdom, vilket först var bland mitt eget folk i Jerusalem, känner alla Judar till;

5 Vilka kände mig ända från början, om de skulle vilja vittna, att jag i enlighet med vår religions mest strikta parti levde *som* Farisé.

6 Och nu står jag och har blivit ställd inför rätta för hoppet om det löfte givet av Gud åt våra fäder:

7 Det *löftet* våra tolv stammar, ihärdigt tjänande *Gud* dag och natt, hoppas att nå fram till. För detta hopp skull, kung Agrippa, anklagas jag av Judarna.

8 Varför skulle det anses vara något icke

trovärdigt hos er, att Gud skulle uppväcka de döda?

9 Sannerligen tänkte jag inom mig själv, att jag borde göra mycket i strid mot namnet Jesus från Nasaret.

10 Vilket jag också gjorde i Jerusalem: och många av de heliga spärrade jag in i fängelse, havande fått auktoritet från översteprästerna; och när de blev dödade, lade jag min röst emot *dem*.

11 Och jag bestraffade dem ofta i varje synagoga, och tvingade *dem* till att häda; och i *min* häftiga vrede mot dem, förföljde jag *dem* ända till främmande städer.

12 I vilket, medan jag for till Damaskus med auktoritet och uppdrag från översteprästerna,

13 Vid middagstid, O konung, såg jag på vägen *dit* ett ljus från himlen, starkare än solens sken, skinande runt mig och dem som reste med mig.

14 Och när vi alla hade fallit till marken, hörde jag en röst talande till mig, och sägande på Hebreiska, **Saul, Saul, varför förföljer du mig? Det är hårt för dig att sparka mot pikstaven.**

15 Och jag sa, Vem är du, Herre? Och han sa, **Jag är Jesus som du förföljer.**

16 **Men res dig, och stå på dina fötter: ty jag har visat mig för dig för detta syfte, för att göra dig till en tjänare och ett vittne av dessa ting som du har sett, och till de ting, i vilka, jag kommer visa för dig;**

17 **Räddande dig från folket, och från Hedningarna, till vilka jag nu sänder dig,**

18 **Till att öppna deras ögon, och till att vända dem från mörker till ljus, och från Satans makt till Gud, att de må erhålla förlåtelse för synder, och arvedel bland dem vilka är heliggjorda genom tro som är i mig.**

19 Varpå, O kung Agrippa, jag inte var olydig mot den himmelska synen:

20 Utan förkunnade först för dem från

Damaskus, och i Jerusalem, och över hela Judeens gränsområden, och sedan till Hedningarna, att de skulle ändra sinne och vända till Gud, och göra gärningar värdiga sinnesändring.

21 För dessa sakers skull grep Judarna mig i templet, och försökte att döda *mig*.

22 Havande nu erhållit hjälp från Gud, fortsätter jag till denna dag, vittnande både för små och stora, inte sägande något annat än det som profeterna och Moses sa skulle ske:

23 Att Kristus skulle lida, och att han skulle vara den förste som skulle resa sig från de döda, och skulle visa ljus för folket, och för Hedningarna.

24 Och medan han på detta sätt talade för sig, sa Festus med hög röst, Paulus, du är från dina sinnen; mycket lärdom har gjort dig galen.

25 Men han sa, Jag är inte galen, högst ädle Festus; utan jag lägger fram sanna och sansade ord.

26 Ty kungen vet om dessa ting, inför vilken jag också frimodigt talar: ty jag är övertygad om att inget av dessa ting är fördolt för honom; ty detta blev inte gjort i ett hörn.

27 Tror du profeterna, kung Agrippa? Jag vet att du tror.

28 Då sa Agrippa till Paulus, Du övertygar mig nästan att bli Kristen.

29 Och Paulus sa, Jag önskar till Gud, att inte endast du, utan också alla som hör mig denna dag, vore både nästan, och helt och hållet en sådan som jag är, förutom dessa bojor.

30 Och när han hade talat detta, steg kungen upp, och landshövdingen, och Bernice, och de som satt med dem:

31 Och när de hade gått undan, talade de mellan sig själva, sägande, Denne man gör inget som är värt döden eller bojor.

32 Sedan sa Agrippa till Festus, Denne man kunde ha blivit frigiven, om han inte hade vädjat till Kejsaren.

Kapitel 27

1 Och när det var beslutat att vi skulle avsegla till Italien, överlämnade de Paulus och vissa andra fångar åt *en* som hette Julius, en officer tillhörande Augustus förband.

2 Och kommande in ombord på ett skepp från Adramyttium, lade vi ut, ämnande att segla utefter Asiens kust; Aristarkus, en Makedonier från Thessalonike, varande med oss.

3 Och nästa *dag* gick vi i land i Sidon. Och Julius behandlade Paulus hövligt, och gav *honom* frihet att gå till sina vänner för att åtnjuta *deras* gästfrihet.

4 Och när vi hade lagt ut därifrån, seglade vi under Cypern, eftersom vindarna låg emot oss.

5 Och när vi hade seglat över havet utanför Cilicien och Pamfylien, kom vi till Myra, *en stad* i Lykien.

6 Och där fann officeren ett skepp från Alexandria, seglande till Italien; och han satte oss på det.

7 Och när vi hade seglat sakta *under* många dagar, och knappt hade kommit in emot Knidus, vinden ej tillåtande oss, seglade vi *sedan* under Kreta, vid Salmone;

8 Och, knappt passerande förbi, kom till ett ställe som kallas Ljuva hamnar; som låg nära till staden Lasea.

9 När nu mycket tid hade förflutit, och när segling nu var farligt, ty fastan var nu redan förbi, förmanade Paulus *dem*,

10 Och sa till dem, Herrar, jag ser att denna sjöresa kommer ha med sig skada och stor förlust, inte endast för lasten och skeppet, utan också för våra liv.

11 Dock trodde officeren mer *på* kaptenen och skeppets ägare, än *på* de ting som sades av Paulus.

12 Och eftersom hamnen inte var lämplig att övervintra i, rekommenderade också majoriteten att avresa därifrån, att de om möjligt kunde nå fram till Fenix, för att

övervintra *där*; *som är* en hamn på Kreta, och ligger mot sydväst och nordväst.

13 Och när den sydliga vinden blåste svagt, antagande att de hade fått igenom *sin* avsikt, lossande *därifrån*, seglade de tätt utmed Kreta.

14 Men inte långt därefter kom en stormig vind, kallad Euroklydon, emot dem.

15 Och när skeppet greps tag, och inte kunde hålla upp i vinden, lät vi *henne* driva.

16 Och seglande förbi en viss ö som kallas Klauda, hade vi stor möda med att hantera nödbåten:

17 När de hade tagit upp den, använde de hjälpmedel, understödjande skeppet; och, fruktande att de skulle drivas in i kvicksanden, tog *de* ner seglet, och drevs så.

18 Och vi varande väldigt ansatta av stormen, gjorde de nästa *dag* skeppet lättare;

19 Och den tredje *dagen* kastade vi med våra egna händer ut skeppets redskap.

20 Och när varken sol eller stjärnor syntes på flera dagar, och ingen liten storm låg på *oss*, då togs allt hopp om att vi skulle bli räddade undan.

21 Men efter att *de* länge varit utan mat steg Paulus fram mitt ibland dem, och sa, Herrar, ni borde ha lyssnat till mig, och inte ha lagt ut från Kreta, och ha besparats denna skada och förlust.

22 Och nu manar jag er att vara vid gott mod: ty det skall inte ske någon förlust i liv bland er, endast skeppet.

23 Ty denna natt stod Guds ängel vid mig, som jag tillhör, och vilken jag tjänar,

24 Sägande, Frukta inte, Paulus; du måste bli förd inför Kejsaren: och, se, Gud har givit dig alla dem som seglar med dig.

25 Herrar, var därför vid gott mod: ty jag tror Gud, att så skall ske som det blev sagt mig.

26 Dock måste vi kastas upp på en viss ö.

27 Men när den fjortonde natten var kommen, medan vi drevs upp och ner på

Adriatiska havet, förmodade sjömännen runt midnatt att de närmade sig något land;

28 Och lodade, och fann *det vara* tjugo famnars *djup*: och när de hade kommit lite längre, lodade de igen, och fann *det vara* femton famnars *djup*.

29 Då fruktande att vi skulle stöta på klippor, kastade de ut fyra ankare från aktern, och längtade efter dagen.

30 Och medan sjömännen var i färd med att fly från skeppet, när de hade sänkt ner nödbåten i havet, under förevändning att de skulle kasta ut ankare från fören,

31 Sa Paulus till officeren och till soldaterna, Om inte dessa ska stanna kvar på skeppet, kan ni inte räddas.

32 Då högg soldaterna av repen till nödbåten, och lät henne driva.

33 Och medan det började att bli dag, manade Paulus *dem* alla att ta sig mat, sägande, Detta är den fjortonde dagen som ni har väntat och fortsatt fasta, havande inget tagit.

34 Därför ber jag er att ta mat: ty detta är för er hälsa: ty inte ett hårstrå skall falla från huvudet på någon av er.

35 Och när han hade talat så, tog han bröd, och tackade Gud i allas närvaro: och när han hade brutit *det*, började han att äta.

36 Då blev de alla vid gott mod, och de tog också mat.

37 Och vi var alla sammanlagt tvåhundra sjuttiosex själar på skeppet.

38 Och när de hade ätit tillräckligt, lättade de skeppet, kastande ut vetet i havet.

39 Och när det blev dag, kände de inte igen landet: men de lade märke till en viss vik med en strand, in till vilken de blev sinnade att, om möjligt, driva in skeppet.

40 Och när de hade tagit upp ankarna, överlämnade de *sig* åt havet, och lossade repen till rodret, och hissade upp förseglet för vinden, och höll mot stranden.

41 Och kommande in på ett ställe där två hav möts, körde de skeppet på grund; och

fören fastnade, och förblev orörlig, men aktern bröts sönder av de våldsamma vågorna.

42 Och soldaternas råd var att döda fångarna, att inte någon av dem skulle simma iväg, och fly.

43 Men officeren, viljande att rädda Paulus, satte stopp för *deras* uppsåt; och befallde att de som kunde simma först skulle kasta *sig i havet*, och ta sig i land:

44 Och de övriga, somliga på plankor, och somliga på *spillror* från skeppet. Och så skedde det, att de alla undkom välbehållna till land.

Kapitel 28

1 Och när de var räddade, då fick de veta att ön hette Melita.

2 Och barbarerna visade oss ingen liten vänlighet: ty de tände upp en eld, och tog emot oss alla, med anledning av det pågående regnet, och på grund av kylan.

3 Och när Paulus hade samlat ihop en bunt pinnar, och lade *dem* på elden, kom en huggorm fram ur hettan, och fäste sig vid hans hand.

4 Och när barbarerna såg det *giftiga* odjuret hängande från hans hand, sa de bland sig själva, Utan tvekan är denne man en mördare, som, fastän han har undkommit havet, ändå inte *av* rättvisa tillåts att leva.

5 Och han skakade av odjuret in i elden, och led ingen skada.

6 Men de förväntade sig att han skulle svullna, eller plötsligt falla ner död: men när de hade väntat länge, och inte såg någon skada ske på honom, ändrade de sig, och sa att han var en gud.

7 Och på samma plats fanns egendom tillhörande öns främste man, vars namn var Publius; vilken tog emot oss, och vänligen lät oss gästa *hos honom under* tre dagar.

8 Och det skedde, att Publius far låg sjuk i feber och magsjukdom: vilken Paulus

gick in till, och bad, och lade sina händer på honom, och helade honom.

9 Så när detta skedde, kom också andra, som hade sjukdomar på ön, och blev helade:

10 Vilka också ärade oss med många hedersbevisningar; och när vi gav oss av, försåg de oss med sådana ting som vi behövde.

11 Och efter tre månader for vi iväg i ett skepp från Alexandria, som hade övervintrat på ön, som bar Castors och Polluxs märke.

12 Och gående i land i Syrakusa, stannade vi där i tre dagar.

13 Och därifrån följde vi en bana, och kom till Regium: och efter en dag blåste sydvinden, och nästa dag kom vi till Puteoli:

14 Där vi fann bröder, och blev bjudna att stanna hos dem i sju dagar: och så for vi mot Rom.

15 Och därifrån, när bröderna hörde om oss, kom de ut ända till Appii Forum för att möta oss, och Tres Tabernae: när Paulus såg dem, tackade han Gud och tog mod.

16 Och när vi kom till Rom, överlämnade officeren fångarna till gardets befälhavare: men Paulus tilläts att bo för sig själv tillsammans med en soldat som vaktade honom.

17 Och det skedde, att Paulus efter tre dagar kallade samman de ledande Judarna: och när de var samlade, sa han till dem, Män och bröder, fastän jag inte har begått något emot folket, eller våra fäders seder, blev jag ändå överlämnad som fånge från Jerusalem in i Romarnas händer.

18 Vilka, efter att de hade förhört mig, hade för avsikt att släppa mig fri, eftersom det i mig inte fanns något giltigt skäl till död.

19 Men när Judarna sa emot detta, var jag tvingad till att vädja till Kejsaren; inte som om att jag hade något att anklaga min

nation för.

20 Med anledning av detta har jag därför kallat efter er, för att träffa er, och för att tala med er: ty för Israels hopp skull är jag bunden med denna kedja.

21 Och de sa till honom, Vi har varken fått brev från Judeen om dig, inte heller har någon av bröderna som har kommit berättat eller talat något ont om dig.

22 Men vi önskar att höra från dig vad du tänker: ty i fråga om den här sekten, känner vi till att den överallt blir motsagd.

23 Och då de hade bestämt en dag för honom, kom många in till honom i hans husrum; vilka han utlade och vittnade Guds rike för, övertygande dem angående Jesus, både ur Mose lag, och ur profeterna, från morgon till kväll.

24 Och somliga trodde de ting som blev talade, och somliga trodde inte.

25 Och då de inte kom överens med varandra, gav de sig av, efter att Paulus hade talat ett ord, Den Helige Anden talade väl till våra fäder genom profeten Jesaja,

26 Sägande, Gå till detta folk, och säg, Hörande kommer ni höra, och ska inte förstå; och seende skall ni se, och ska inte uppfatta:

27 Ty detta folks hjärta är förhärdat, och deras öron är tröga till att höra, och sina ögon har de stängt; att de inte skulle se med sina ögon, och höra med sina ögon, och förstå med sitt hjärta, och skulle bli konverterade, och jag skulle hela dem.

28 Det skall därför vara känt hos er, att Guds frälsning är sänd till Hedningarna, och att de kommer höra den.

29 Och när han hade sagt dessa ord, gav sig Judarna av, havande väldiga diskussioner mellan sig.

30 Och Paulus bodde under två hela år i sitt eget hyrda hus, och tog emot alla som kom in till honom,

31 Predikande Guds rike, och undervisande de ting som rör Herren Jesus Kristus, med all visshet, ingen man förbjudande honom.